

Adventes Vēstis

2011. gada aprīlis, #4 (182)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
KRIESTIEŠU
ĢIMENES
SABIEDRĪBĀ

PAR KO
LIECINA VI-
SUMA LIELĀ
KLUSĒŠANA?

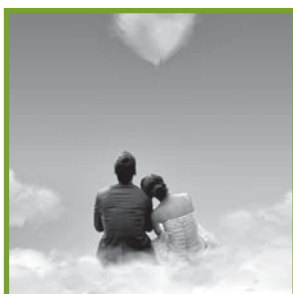
AUGŠĀMCEL-
ŠANĀS UN
KRISTUS
MĀCEKĻI

RECENZĪJA PAR
GRĀMATU
"BŪDA"

INTERVIJA:
SANITA UN
MĀRIS PAVĀRI

"MĀCIETIES NO PUĶĒM LAUKĀ..." (MATEJA 6:28)

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Intervija	14
Zinātne	16
Bērniem	18
Jauniešiem	20
Recenzija	21
Citu konfesiju ziņas	23

Signāli, ko pārraidām un ko klausāmies

Mēs klausāmies, domājam un runājam. Tam ir liels spēks un ietekme gan uz mums pašiem, gan apkārtējiem. Šajā reizē žurnāla tēma risina jautājumu, kādi ir signāli, ko kristieši pārraidā sabiedrībā. Vai šie signāli ir pietiekoši spēcīgi, bez traucējumiem, labi sadzirdami visos zemes nostūros? Mācītāja rakstā šoreiz skaidri parādīts, kā Kristus sekotājs Dieva žēlastības brīnuma priekšā tic, skrien un liecina – ir stabils signāls ar skaidru vēsti. Arī rubrikā, kas veltīta zinātnei, apcerēts jautājums par signāliem, bet no klausīšanās un ticības pozīcijām. Ne vienmēr Dieva un arī mūsu “pārraidēs” tiek dedzīgi gaidītas un pareizi uztvertas. Tas ir mūsu izaicinājums šajā pasaulē. Būt skaidras un neviltotas vēsts nesējiem, kas apkārtējos uzrunā un iedvesmo. Domāju, ka Lieldienu laiks ir tam ļoti piemērots. Šķiet, ka sevišķi veiksmīgi tas sakrīt ar draudzēs izsludināto Misijas dienu. Neļausim šim misijas garam mūsos apdzist un turpināsim meklēt iespējas vēl kādam uzdāvināt jauno grāmatiņu “Pārsteidzošā mīlestība”! Starp citu, grāmatas autore Elizabete Viera Talbota novembrī viesosies Latvijā Rīgas 1. draudzē un vadīs semināru par savu iemīļoto tēmu! Tā būs atkal jauna iespēja uzrunāt cilvēkus, kuriem tagad būsim uzdāvinājuši viņas grāmatu. Saskatīsim šīs izdevības un izmantosim tās!

*Girts Rozners
literatūras nodaļas vadītājs*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Ģirts Rozners

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vai sākušās Dieva sodības?

Domājot par pēdējiem notikumiem Japānā un visā pasaulē, rodas jautājums, kas ir šo nelaimju cēlonis un autors? Bībelē Jesajas 24:5,6 ir teikts: „Zeme ir iedzīvotāju negodā likta, jo tie pārkāpuši bauslību, pārgrozījuši likumus..., tādēļ lāsts grauz un māj zemi, un tās iedzīvotājiem jācieš par saviem grēkiem...” Ir gan taisnība, ka visas ciešanas rodas no Dieva likumu pārkāpšanas, bet šī patiesība ir stipri sagrozīta.

Sātans, kas pats ir grēka un ļaunuma ierosinātājs, panāca, ka uz slimībām, nāvi, nelaimes gadījumiem cilvēki raugās kā uz Dieva sūtītu, patvaļīgi uzliktu sodu par grēkiem. Dievs ar Ījaba dzīvesstāstu rāda, ka ciešanas rada sātans, bet Viņš valda pār tām žēlastības nolūkos. Ja sātanam dotu vaļu, un viņš izvērstu savus nodomus, tad postu mēs redzētu visur. Cik daudz citāda būtu pasaules vēsture, ja cilvēce mīlētu Dievu! Izvēloties Bībeles Dievu vai kādu filozofisku elku, Kristu kā vienīgo salīdzinātāju un atbrīvotāju no grēka, vai paliecot pie domas, ka pietiks ar dabas dotā labā attīstīšanu sevī, mēs nostājamies Kristus vai sātana pusē. Visā svētā vēsture ir pilna ar faktiem, ka Dievs respektē cilvēka izvēli. Problēmas sākas tad, kad Dievs pāiet malā un atstāj cilvēku savas izvēles sekām. Tagadējie piemeklējumi ir kā brīdinājumi, ka drošība ir vienīgi vienotībā ar Dzīvības Avotu. Tāpēc ir jādodomā par Latvijā tik populāro Mārtiņa Brauna dziesmu „Saule, pērkons, Daugava” ar Jāņa Raiņa vārdiem:

„Saule – mūsu māte –
Daugav’ – sāpju aukle.
Pērkons – velna spērējs,
Mūsu tēvs.”

Dziesma ir nopietna. Vai tā jau būtu izvēle? Kā būs tad, kad Kristus atstās Debesu svētnīcu un žēlastība vairs neaizlūgs par cilvēci? „Viņam atstājot svētnīcu, sātanam ir dota pilnīga vara pār neatgrieztajiem ļaudīm. Viņš liks nākt pār zemes iedzīvotājiem pēdējām lielām bēdām. Tad Dieva eņģeļi vairs neturēs cilvēku kaislību mežonīgos vējus, kājās tiks sacelti visi varmācīgie spēki. Visā pasaule pieredzēs sabrukumu, kas būs daudz briesmīgāks par senās Jeruzalemes bojāeju.” (,Lielā cīņā” 614. lpp.)

Maina Roderte

Pateicība par Dziesmu svētkiem

No visas sirds esam pateicīgas par brīnišķīgo ideju organizēt Adventistu dziesmu svētkus 2011! Paldies mūsu Debesu Tēvam, idejas autoram un organizatoriem par šo vienreizējo un īpašo pasākumu, kurā jutāties kā citā pasaulē! Mēs izjutām sevišķu Dieva klātbūtni. Šķita, ka zeme ir tik tuvu Debesīm. Tas bija kaut kas vārds neapstāms, jo vēl ilgi jutāties tādā kā pacēlumā. Noteikti tam piekrit arī citi – gan tie, kas bija uz skatuves, gan tie, kas atradās zālē. Atmiņā palicis tas, ko Daumants Kleimanis sacīja sākumā, ka jābūt gataviem uz ko īpašu, ko Dievs darīs tajā vakarā un turpmāk.

Mums radās ideja, ka šādas dziesmu svētkus varētu rīkot arī Latvijas reģionos, jo visiem nebija iespējams ierasties Rīgā. Pēc mūsu domām, šāda veida pasākums pat varētu būt kā tradīcija.

Par visu lai ir sirsnīga pateicība Dievam, un lai slavas dziesmas atskan ne tikai īpašos pasākumos, bet gan no mūsu lūpām katru dienu, jo mūsu Kungs ir slavas un pateicības cienīgs!

*Vija Mežīte un Rita Veide,
adventistu Cēsu draudze*

Gaidāmie pasākumi

30. aprīlis Jauniešu organizēts dievkalpojums "Atmodas sastāvdaļas". Pl. 14:00, Rīgā, Baznīcas 12a.

14. maijs Ģimenes diena Kandavā. Kopīgs dievkalpojums, koncerts un īpaši pasākumi bērniem.

14. maijs Zilākalna grupas 5 gadu pastāvēšanas jubileja.

Sludinājumi

- Vajadzīgs apzinīgs, kārtīgs cilvēks (vai ģimene) sētnieka darbam nelielā pagalmā. No savas puses piedāvāju 1 istabas dzīvokli ar malkas apkuri Grīziņkalna rajonā, 4. stāvā. Zvanīt pa tālr. 28205273 Liānai.

- Izrēķu istabu 16 kv. m. Jugla 1 rajonā, Vangažu ielā. Tālr. 26179229, Mirdza

Uzdāvēni apgērbu!

Kopš šī gada marta Adventistu Rēzeknes draudzes labdarības nodaļa ar palīgiem ir uzsākusi jaunu labdarības projektu. Izvietojot sludinājumus vietējos laikrakstos „Rēzeknes vēstis” un „Panorama Rēzekne”, aicinām pilsētas un novada iedzīvotājus dāvināt lietotu apgērbu. Vietējo laikrakstu pretimnākšana ir liela. Sludinājumus pieņem bez maksas. Katru dienu, kad tiek pieņemts apgērbs, atnāk vidēji 15 cilvēki. Atnes lietotu apgērbu, apavus, traukus utml. Nes gan ar rokām, gan ved ar transportu, jo ir daudz ar ko padalīties. Prieks, ka lielākoties cilvēki nes kārtīgas un tīras lietas. Viņiem tiek dāvināti kristīgi bukleti, un aicinām arī uz tuvākajiem draudzes pasākumiem. Atnākušie nereti arī vēlas vienkārši tāpat parunāt, tā teikt, kas uz sirds sakrājis. Draudzes dežuranti tad arī norāda uz Bībeli un Dievu kā vienīgo un patieso patvērumu.

Apgērbu plānots dāvināt Lieldienu labdarības akcijā maznodrošinātajiem pilsētas un novada iedzīvotājiem. Iespējams, ka projekts turpināsies arī pēc svētkiem, jo cilvēku atsaucība ir liela. Paldies Dievam par iespēju kalpot tuvākajam!

*Elīna Ģipsle
Rēzeknē*

Vēlreiz Irlavā

Izpildām savu solījumu – vēlreiz atbraukt pie bērniem Irlavā. Viss jau pazīstams, raiti sakārtotam zāli, un varam sākt. Sandra sagatavojusi prezentāciju par mūsu Zemes radīšanu. Uz ekrāna redzams, kā diena seko dienai, kā zemi apņemošais ūdens tiek nošķirts, kā zeme iegūst augu rotu, kā parādās zivis un putni, tiem seko dzīvnieki. Bērni ir sajūsmā, redzot daudz pazīstamu dzīvnieku, un priecājas par košajiem, eksotiskajiem putniem un zvēriem. Tad visi tiek uzaicināti ieklausīties – ko dzirdam? Daudzu cilvēku balsis. Un seko stāsts par cilvēka radīšanu, par dienu, kuru Dievs nošķīra, lai cilvēki varētu visu laiku veltīt draudzībai ar Viņu. Turpinājumā ir stāstījums par ūdeni. Cik daudz tā uz zemeslodes, bet cik maz ir izmantojama saldūdens. Bez tā nevar augt augi, dzīvot dzīvnieki, un arī cilvēkiem bez ūdens jāaiziet bojā. Pārrunājam, kā Dievs radījis cilvēka organismu, cik ļoti liela nozīme ir ūdens dzeršanai cilvēka fiziskajā dzīvē. Bet ir Dzīvais Ūdens, kas dod mūžīgo dzīvību. Tas ir Jēzus Kristus. Ikviens ir aicināts pie Viņa.

Mazie bērni aiziet kopā ar Agru un viņas palīgiem klausīties pasaciņu par ūdeni un zvēriem, dziedāt un locīt papīra puķītes, bet lielākie paliek zālē, lai piedalītos dažādās aktivitātēs.

Ojārs demonstrē eksperimentus. Viens no tiem – šķīvi, pilnā ar ūdeni, zem glāzes deg svece. Tad tā nodziest, un zem glāzes ieplūst ūdens. Daži no bērniem zina, ka tas notiek tādēļ, ka izdedzis skābeklis. Vēl un vēlreiz svecīti grib aizdedzināt Agate, Kristīne, Andris, Sigita, Aivis. Seko pārsteigums – no ūdenī iemērkta pirksta aizbēg netīrumi. No krāsainām salvetēm top košas magones, ar tām saplaukst vāzē ieliktie zari. Arī meiteņu bizes iegūst daudzkrāsainu ziedu rotu. Astra samulsina bēnus ar ķēdīti un metāla gredzenu, kurš nenokrīt uz grīdas, bet iesienas ķēdītes mezglā. Acīgais Kristofers jau pamanījis, kā to var izdarīt. Arī šeit skan saucieni – es arī, ļauj man!

Sigita, Katija un Sintija piekrīt, ka cilvēkam ir svarīgi dzert ūdeni un ka to nevar aizstāt ar krāsainiem dzērieniem. Andris nākošajās tikšanās reizēs vēlas dzirdēt par eksistējošām lietām, jo radīšanas stāsts viņu nepārliecina. Tomēr arī vecvecētiņam pērtiķim viņš nepiekrīt. Mums priekšā citas tikšanās reizes, kad atkal atvērsim Bībeli, un bērni uzzinās, cik ļoti Dievs mīlēja nepaklausīgos cilvēkus un ko Viņš bija gatavs darīt, lai tos glābtu. Uz tikšanos!

Daina Sproģe Tukuma draudzē

Patiesības, kas atdzīvojas

Vēl viens jauniešu dievkalpojums Bauskas draudzē 26. martā Dieva godam un klausītāju svētībai izskanējis. Kaut arī jauniešu aktivitātes mums vairs nav retums, viņu rošība tādos rītos ir sevišķi pievilcīga: mirdz acis dziedātājiem, izpildītājiem, citu aktivitāšu veicējiem, savukārt vēlība un ieinteresētība no klausītāju puses – ko jaunu un citādu dzirdēsim mūžības skaidrojumā.

Šoreiz Jānis, Oskars, Elvita piedalījās, bet svētrunu līdzdalība – Ieva, Arnis, Krista, Rūdolfs, Līvija. Tā balstīta uz Jauniešu Lūgšanu nedēļas lasījumu pamata, svētruna „ES ESMU...” Uz ekrāna mainās zīmīgi attēli par Jāņa evaņģēlija tēmu: ES ESMU... PASAULES GAISMA... LABAIS GANS... DURVIS... CEĻŠ... DZĪVĪBAS MAIZE... ĪSTENĀIS VĪNAKOKS... AUGŠĀMCELŠANĀS UN DZĪVĪBA. Kas esi tu? Šķietami tik pazīstamie Bībeles simboli jauno ļaužu mutēs mūžvecās patiesības dara sevišķi dzīvas.

Dievkalpojuma novitāte – videofilma ar trim „lieciniekiem”: robusts romiešu kareivis, kāds parasts izraēlietis – galdnieks un grēciniece, kurus atpazīnām kā mūsu Aini, Ingusu un Līviju. Paldies jauniešiem! Viņu darbošanās ir tik dinamiska, metodika – pārdomāta, savstarpējā organizācija – saskaņota, nevienu neatstāj vienaldzīgu.

Ināra Dimante

■ Ļoti īpašās misijas ziņas

Siguldā 26. martā – 13. sabatā – bija ļoti neparasts notikums. Mūsu misijas ziņu īpašā sagādātāja Ginta bija noorganizējusi tiešraidi tālrunī ar ieslēgtu skaļruni. Tā nu mēs parasto misijas ziņu vietā dzirdējām sarunu “dzīvajā” ar pašu Dienvidāzijas divīzijas prezidentu Džonu Rathinaraju.

Viņš angliiski (tulkojot Gintai un Guntai) apmēram 20 minūtes mums stāstīja par misijas darba aktualitātēm, galvenajiem akcentiem un statistikas datiem. Galvenais šobrīd ir jauns misijas lauks – Maldivu salas, kur vēl nav mūsu draudzes, bet tiek veidota mājas grupa, kas uzņems mūsu misionārus – celmlaužus. Īpašs un arī ļoti sarežģīts ir misijas lauks Butānā un Nepālā, kur drīzumā tiks kristīti apmēram 100 cilvēku.

Mēs gaidām ciemos mācītāju Frederiku Polu no Dienvidindijas, kas runāja šovasar Ģenerālkonferencē no Dienvidāzijas divīzijas. Frederiks Pols Latvijā būs maija vidū un viesosies ne tikai Siguldā un Cēsīs, bet arī Rīgā!

Misijas darbs ir īpašs, tāpēc lūgsim par to, un pateicība Debesu Tēvam, ka Viņš ļauj mums par to uzzināt arī tik neparastā veidā!

Ja vēlaties dzirdēt Frederiku Polu iepriekš, šīs ir adreses internetā:

<http://www.adventistreview.org/article.php?id=3496>

http://www.youtube.com/watch?v=g5_HLg7-Jig

Lilita Atare,
Siguldas draudze

■ Draudzes, kas apgērbj

2010. gads bija pirmais pilnais gads, kad Jelgavas un Olaines draudze sadarbībā ar labdarības biedrību „Latvijas Humānās palīdzības centrs” savās telpās uzsāka regulāru, organizētu labdarības darbu. Rezultāti nelika gaidīt. Pēc palīdzības bija atnākušas 899 mazturīgās ģimenes, 61 daudz bērnu ģimene, 24 invalīdi: pavisam 984 personas. Kopā bez maksas tika izdalīti vairāk nekā 13 tūkstoši apģērbi!

Katru pirmdienu Jelgavā (Svētes ielā 25 pl. 17:00) un Olainē (Kūdras ielā 27 pl. 18:00) šo pilsētu iedzīvotāji var saņemt bez maksas drēbes.

Lielāko pateicību gribas izteikt Astrīdai Beļēvičai

un Armandam Bērziņam par viņu un viņu palīgu ieguldīto darbu labdarībā. Pavisam kopā 2010. gadā biedrība spēja sniegt humāno palīdzību 5503 Latvijas iedzīvotājiem un 30 organizācijām, izdalot gandrīz 100 tūkstoš dažādas mantas. Slava Dievam par to ceļu, pa kuru Viņš mūs vada!

Rihards Krieviņš,
„LHPC” valdes priekšsēdētājs

■ Man palīdzēja “draugu vakari”

Rīgas 1. draudzē ik piektdienas vakaru pl. 18:00 notiek jauniešu “draugu vakari”. Šī ir lieliska vieta, kur mēs varam uzaicināt arī savus nekristiešu draugus pārrunāt kādas garīgas tēmas, diskutēt un dalīties kopējā pieredzē. Arī es tieši caur šādiem draugu vakariem atgriezpos pie Dieva un iedraudzējos tuvāk ar kristiešiem. Tas gan bija pirms četriem gadiem, sastāvs bija cits. Man nebija nekāda sakara ar adventistu draudzēm, par tādām pat nezināju, taču kādu piektdienas vakaru mani uz turieni uzaicināja draugs.

Pirmo reizi, kad atnācu, pārsteidza cilvēki. Viņos bija kas īpašs, ko es pasaulē nekur nebiju sastapusi – brāļu un māsu mīlestība.

Tieši šie cilvēki un atmosfēra mani piesaistīja visvairāk, varētu sacīt, ka radīja slāpes izzināt, kādēļ viņi ir tādi. Atskatoties atpakaļ, varu sacīt, ka draudzei pievienojos nemanot, no sākumā nācu vien uz draugu vakariem, vēlāk arī uz dievkalpojumiem. Man šeit patika, jutos pieņemta un labi.

Šobrīd “draugu vakaros” ik pārnedeļu Dagnijas Lapas vadībā tiek kopīgi lasīta un pārrunāta M. Vendena grāmata “95 tēzes par taisnošanu ticībā”, citās reizēs aktivitātes domājam paši – studējam Bībeli, vadām diskusijas par kādu aktuālu tēmu, spēlējam dažādas spēles, skatāmies kādu filmu, lūdzam un vienkārši baudām sadraudzību.

Iesākumā mēs visi pielūdzam, uzēdam cienastiņu, padzeram tēju, parunājamies, kā ir gājis pa nedēļu. Pēc kāda laiciņa sākas “garīgā” daļa – pārrunas, pētīšana. Beigās visi kopīgi noslēdzam vakaru ar lūgšanu.

Pašlaik draugu vakaros visvairāk patīk tas, ka esam visi kopā. Manuprāt, vissvarīgākā ir šī sadraudzība un garīgā stiprināšana.

Vakari notiek Rīgas 1. draudzes 3. stāva 2. telpā ik piektdienu plkst. 18:00. Laipni gaidīsim jauniešus, viņu draugus un ikvienu, kas jūtas jauns sirdī.

Grieta Savicka, Rīgas 1. draudze

Egita Kubliņa
Madonas draudze

SAJUSTIES VĒRTĪGAM

Madonas Ceļa meklētāju kluba draudzība ar Rūjienas CM klubu ir bijusi cieša no pašiem pirmsākumiem. Šī gada pavasarī atkal tapa sadraudzības pasākums ar Rūjienas un Ērgļu CM klubu ar kopīgu tēmu „Cik vērtīgs ir cilvēks?”

Pirmā pieredze kluba dibināšanā gūta 2008. gada vasaras nometnē, kopīgi dzīvojot Rūjienas kluba pilsētiņā. Rūjienieši ir braukuši pie mums Ziemassvētkus svinēt, vadījuši kluba dibināšanas un CM uzņemšanas ceremoniju 2009. gada martā. Neatsverami bija Rūjienas kluba vadītie rīta Bībeles studiju un vakara stāstu brīži Madonas klubam Gramzdas nometnē 2009. gada vasarā. Tas bija pagrieziena punkts, kad Dievam pretestīgie Madonas pusaudži pirmo reizi apjauta, cik kristietība ir laba un veselīga. Šī gada pavasarī atkal tapa sadraudzības pasākums ar Rūjienas un Ērgļu CM klubu ar kopīgu tēmu „Cik vērtīgs ir cilvēks?”. Madonas CM kluba dalībnieki lielākā daļa ir pusaudži, kam ir kāda saikne ar sociālo dienestu, abi vadītāji – es un Mārtiņš – strādājam sociālajā dienestā. Jāsaka paldies, ka pats pasākums varēja notikt sociālā dienesta telpās, kur mums bija ērti gan gatavot ēdienu, gan baudīt maltītes, gan vadīt nodarbības, gan nakšņot. Pasākums bija plaši apmeklēts – 9

rūjienieši, 6 ērgļenieši un 21 madonietis. Par pārsteigumu, uz pasākumu bija ieradušies puīši, kas parasti Ceļa meklētāju kluba nodarbības neapmeklē. Pēc nelielām individuālām pārrunām viņi veiksmīgi iesaistījās kopīgajās aktivitātēs. Tā kā pasākuma kopīgā tēma bija „Cik vērtīgs ir cilvēks?”, jau pirmajā vakarā viena no iepazīšanās un komandas saliedēšanas aktivitātēm bija pieiet pie pārējiem, samīlot un teikt: „Vai Tu zini, ka Tu esi ļoti vērtīgs?” Daži šo darbību turpināja arī nākamajās dienās. Un tiešām, spuraino pusaudžu attieksme un uzvedība vismaz uz kādu laiku izmainījās pēc tam, kad kāds viņam bija pateicis šos vārdus. Viņi pieglau

savas spuras un jutās mīlēti.

Ceļa meklētājiem patīk dziedāt, un dziesmu bija daudz. Bija rīta un vakara garīgie brīži. Par pārsteigumu, nepieradinātie madonieši labprāt iesaistījās Bībeles diskusiju grupās par cilvēka vērtību, kas bija arī tās nedēļas sabatskolas tēma.

Svētrunu klausījāmies Madonas adventistu draudzē. Inta

Priedē detalizēti stāstīja par cilvēka vērtību, sākot no fiziskā cilvēka ķīmisko elementu vērtību naudā līdz cilvēka vērtībai, pateicoties Kristus upurim. Tik pilnu dievnamu ar jauniešiem sen nebija nācies redzēt.

Sestdienas novakarē mūs sagaidīja dāvana – četras stundas bez maksas Madonas Sporta hallē divos lielajos sporta laukumos. Tā bija dāvana no halles vadības pateicībā ar darbu ar ielu bērniem un labu sadarbību starp sociālo dienestu un halli uzkopšanas darbos. Nu tad uz nebēdu varējām spēlēt futbolu, volejbolu, basketbolu, tautas bumbu. Bezgala jautras bija stafetes, kurās attēlojām ziemas olimpiskās sporta spēles.

Svētdien pasākums noslēdzās ar vēl vienu pārbaudījumu. Devāmies slēpot uz Smeceres silu. Tā kā šī trase ir starptautiski atzīta, šajā dienā tur notika sacensības. Slēpju nomas punkta pārzinis mūs aizsūtīja uz 12 km garo trasī. Ja to sākumā zinātu, varbūt kāds arī nesāktu ceļu. Turpceļš bija ļoti jauks, bet līdz galam izturēt varēja vien ar lūgšanu spēku. Par pūlēm 10 madonieši, kas jau iepriekš bija slēpojuši, tika pie nozīmītes slēpošanā.

Pēc pasākuma bija viens secinājums – atkārtot!

Tragēdija Etiopijā

Ļoti satraucošas ziņas saņemtas no Etiopijas rietumiem, kur notikusi izrēķināšanās ar kristiešiem. Vismaz 30 protestantu baznīcas ir nodedzinātas, tajā skaitā arī septiņi Septītās dienas adventistu dievnami.

Pirmās ziņas par nemieriem tika saņemtas marta sākumā. Vismaz viens kristietis ir nogalināts, vairāki ievainoti. Daudzi īpašumi ir izpostīti, bet tūkstošiem kristiešu aizbēguši no mājām.

Cik lieli ir postījumi, šobrīd nav skaidrs. Sākotnējie ziņojumi liecina, ka reizē ar dievnamiem ir nodedzinātas desmitiem adventistu dzīvojamās mājas, paši draudzes locekļi aplaupīti, bet pārtika iznīcināta, iznīcināti arī fermās turētie dzīvnieki. Šīs ziņas sniedzis Etiopijas Adventistu Baznīcas Komunikācijas nodaļas vadītājs Tamire Šemalo. Draudžu vadītāji lēš, ka postījumi ir vismaz 5 miljonu biru (apmēram 150 tūkstoš latu) apmērā.

Daži informācijas avoti uzskata, ka vardarbība sākās pēc tam, kad policija uz robežas centās aizturēt dažus islāma ekstrēmistus. Savukārt citi ziņo, ka uzbrukumus izprovocējis kāds kristietis, kurš noziedzīgi apgānījis Korāna izdevumu. Policija pēc nemieriem arestējusi 130 reliģiskos ekstrēmistus, kurus vaino vardarbībā. Tā ziņo „Amerikas Balss”.

Jāatzīst, ka Etiopija līdz šim tika uzskatīta kā reliģiski miermīlīga valsts, kur draudzīgi sadzīvo musulmaņi un kristieši. Etiopijā apmēram 60 procenti iedzīvotāju ir kristieši, un 40 procenti – musulmaņi. Valstī ir 170 tūkstoši adventistu, kas pulcējas vairāk nekā 800 draudzēs.

Azerbaidžānā situācija uzlabojas

Pirms pāris mēnešiem ziņojām par spriedzi Azerbaidžānā, kur varas iestādes bija pārtraukušas dievkalpojumu Sumgaitas pilsētā, aizturot dievkalpojuma dalībniekus, konfiscējot grāmatas un DVD. Šajā ceturksnī 13.sabata ziedojumi, kā ziņāms, daļēji sasniegs arī Azerbaidžānu.

Situācija šobrīd Aizkaukāza valstī ir uzlabojusies. Ir notikusi Baznīcas vadītāju tikšanās ar Azerbaidžānas Reliģisko asociāciju valsts komiteju par Adventistu draudzes atzīšanu.

Azerbaidžānā konstitūcija garantē reliģisko brīvību, taču tikai tām ticīgo grupām, kuras ir ieguvušas valsts īpašu reģistrāciju. Pēdējos astoņos gados Sumgaitas Adventistu draudze nesekmīgi ir centusies panākt atzīšanu. Šīs oficiālās tikšanās tonis bija gan profesionāls, gan pozitīvs – saka Eiroāzijas divīzijas viceprezidents Vasīlijs Stoļars, kurš kopā ar citiem trim vietējās Baznīcas vadītājiem piedalījās sarunās. Valdības pārstāvji esot „apstiprinājuši savu ticību Septītās dienas adventistu Baznīcai kā likumpaklausīgai reliģiskai

organizācijai”, kā arī piedāvājuši savu atbalstu draudzei veikt visas procedūras, kas vajadzīgas, lai iegūtu reģistrāciju.

„Tā ir pozitīva virzība,” saka Vispasaules Adventistu Baznīcas Sabiedrisko attiecību un reliģiskās brīvības departamenta vadītājs Džons Grācs. „Mēs ceram, ka tas iedrošinās Azerbaidžānas valdību aizsargāt visu savu pilsoņu tiesības praktizēt ticību, lai arī kādas būtu tās reliģiskās tradīcijas.”

Svētības Kubā

Starptautiskā brīvprātīgo organizācija „Maranatha”, kas ir bezpeļņas organizācija un atbalsta Adventistu Baznīcas kalpošanu, marta beigās atklājusi Kubas Teoloģiskā semināra dievnamu. Galvaspilsētā Havanā nu ir jauns adventistu dievnams. Tas tapis pēc ilgas dokumentu kārtošanas un līdzekļu vākšanas kampaņas.

„Maranatha” pašreizējo Semināru komunistiskajā Kubā uzcēla jau pirms 10 gadiem. Pirms trim gadiem tika atrasts piemērots zemes gabals dievnama celtniecībai, un pēc 3 gadu smaga darba dievnams ir vēris savas durvis.

„Gaisotnē, kāda valda Kubā, Septītās dienas adventistu Baznīca var atstāt milzīgu iespaidu,” dievnama iesvētīšanas dievkalpojumā sacīja „Maranatha” prezidents Dons Noubls. „Dzīvot šeit bieži vien ir izaicinājums, un tas, ka Vispasaules Baznīca rūpējas par viņiem un gādā, lai ir vieta, kur pielūgt, dod kubiešiem cerību un iedvesmo liecināt saviem kaimiņiem un draugiem.”

Kubā šobrīd ir 294 draudzes, un vairums mācītāju ir studējuši Havanas seminārā. Studenti aktīvi iesaistās misijas darbā, pēdējās nedēļās viņi ir apmeklējuši katru māju tuvējā apkaimē, iedrošinot uz Bībeles studijām un aicinot uz jauno dievnamu.

Kubas Reliģiju ministrs Karidas Djego, kurš arī bija ieradies uz atklāšanas pasākumu, sacīja, ka jaunais dievnams ir „taustāms pierādījums” tam, ka valstī vairojas reliģiskā brīvība. „Septītās dienas adventistu Baznīcas klātbūtne šeit ir bijusi svētība mūsu sabiedrībai,” sacīja Djego. „Šī ēka un seminārs būs vēl tālāks ieguvums.”

Jaunajā dievnamā ir 336 sēdvietas. Studenti te varēs praktizēt sludināšanā, draudzes locekļi organizēs dažādas aktivitātes. Paredzams, ka Adventistu Baznīca Kubā varēs organizēt dažādas sanāksmes un mācību sesijas.

1994. gadā Kubā bija apmēram 13 tūkstoši draudzes locekļi. Bet šī gada sākumā to skaits jau pārsniedza 31 tūkstoti.

„Degsme, aizrautība un laime – tas ir kaut kas, kas iedvesmo,” atklājot dievnamu, sacīja viens no galvenajiem runātājiem – Vispasaules Adventistu Baznīcas vadītājs Teds Vilsons.

*Valda Reķe
Ģimenes kalpošanas
nodaļa*

Kristiešu ģimenes kā SATELĪTI SABIEDRĪBĀ

Mūsu ikdienas dzīves vide ir piepildīta ar informāciju, ar lielu informācijas gūzmu, ar tās saņemšanu, apstrādi, nodošanu tālāk. Mēs visi, pat visnomaļāk dzīvojošie cilvēki, pārraidām, nododam kādu informāciju. Ne tikai lielajās pilsētās, bet pat ļoti attālās vietās pie mājām lepnī savus apaļos sānus rāda augstāk vai zemāk pie māju sienām piestiprināti “satelītšķīvjī”. Ikviens vēlas saņemt informāciju no visas pasaules, turklāt visātrākajā veidā. Šķiet, ka tā nav tikai un vienīgi ziņkāre vai vēlēšanās parādīt – mēs varam atļauties satelītu. Pasaules pieejamā telpa, pateicoties informāciju tehnoloģiju straujai attīstībai, kļūst arvien mazāka un ātrāk aizsniedzama. Pults pogas spiediena vai “datorklikšķa” attālumā atrodas notikumi Japānā, jaunumi Tuvaļos austrumos, tepat pašmājās, varam virtuāli pabūt gandrīz jebkur. Mazi bērni prasmīgi uzturas virtuālajā vidē un uzzina vairāk nekā viņu prāts un domāšana spēj uzņemt un saprast.

Varētu teikt, ka visam augstāk aprakstītajam atslēgas vārds ir satelīts. Satelīts vispirms ir priekšmets, raidītājs bez jūtām, spējas informāciju šķirot. Latviski satelīts ir pavadonis. Taču satelīta loma ir būtiska un svarīga: uztvert un pārraidīt signālus. Tas nešķiro ne gudros, ne veiksmīgos, ne turīgos, ne trūcīgos, ne neveiksmīniekus, ne neprātīgos, ne kāda cita veida cilvēkus. Satelīts raida visiem, neatkarīgi no piederības, rases, pārliecības, dzimuma vai tautības. Satelīts pilda savu lomu – uztver un pārraida.

Nemainīgā informācija

Laikā, kad nevienš saziņai nelietoja internetu un informāciju nesaņēma ar satelīta starpniecību, kāds Cilvēks – Dieva Dēls – teica Kalna svētrunu, pasakot nesatricināmu, nemainīgu informāciju, kā cilvēkiem dzīvot tolaik, šodien, kāda ir viņu loma, būtība un būtība.¹

- vispirms Viņš svētīja: garā nabagos, tos, kam ir bēdas, lēnprātīgos, izsalkušos un izslāpušos pēc taisnības, žēlsirdīgos, sirdsšķīstos, miera nesējus, taisnības dēļ vajātos, tos, kurus lamā un vajā Dieva Vārda dēļ;
- tad Kristus raksturoja Savus sekotājus – klausītājus, Dieva Vārda lasītājus šodien – divdesmit pirmā gadsimta satelītus – kristiešus:

- 1) viņi ir priecīgi un līksmi, jo viņu alga ir liela Debesīs;
 - 2) zemes sāls – uzturoši un svētīgi;
 - 3) pasaules gaišums un svece, kas izgaismo labos darbus un godā Debesu Tēvu;
- Savā runā Kristus skar visas dzīvei būtiskās jomas, paredzēdams arī iespējamās sarežģītības:
 - bauslības piepildīšanu,
 - dusmas uz brāli,
 - iekārošanu,
 - laulības šķiršanu,
 - zvērestu došanu,
 - konfliktus un to risināšanu,
 - attieksmi pret ienaidniekiem,
 - par mīlestības dāvanām,
 - par lūgšanām,
 - par gavēni,
 - par zūdišanos,
 - par tiesāšanu,
 - par risinājumu meklēšanu problēmām,
 - par dzīvības ceļu,
 - par Debesu Tēva prāta pildīšanu,
 - par namu celšanu.

Ģeniāli vienkārši. Dievišķi. Cilvēcīgi. Par visu domāts. Viss pateikts. Visbeidzot Viņš varēja teikt: Ir piepildīts! Kristus to varēja teikt, jo Viņš tā dzīvoja.

Nama cēlāji

Reiz dzīvoja kāds vīrs, kas bija ļoti aizņemts ar savas mājas celtniecību. Viņš gribēja uzcelt visskaistāko un vismājīgāko māju pasaulē. Kādu dienu, kad mājas celtniecība tuvojās noslēgumam un vīrs darbojās ar mājas jumta uzbūvēšanu, pie viņa pienāca kāds cilvēks un lūdza palīdzību. “Pasaule ir izcēlies ugunsgrēks, palīdzi to apdzēst!” Bet vīru tajā brīdī par visu vairāk nodarbināja mājas pabeigšana un jumta izbūve. Viņš uztraucās, lai jumta kore izdotos kā iecerēts. Drīz vien māja bija pabeigta, jumta kore bija izdevusies, un vīrs ar gandarījumu atzina, ka ir uzcēlis māju, par kādu visu dzīvi bija sapņojis. Brīdī, kad viņš gribēja redzēt, kā citi novērtē viņa paveikto, viņš pamanīja, ka ugunsgrēks ir izpostījis visu pasauli, un tajā vairs nav vietas, kur dzīvot.²

Vai esam satelīti, kas dara Debesu Tēva prātu? Vai dzenamies papriekš pēc Dieva valstības? Vai pārraidām Viņa taisnību? Vai nezūdāmies nākamā rīta dēļ?

Kāds īsti bija vīra dzīves mērķis? Vai patiešām viņš savu mērķi īstenoja? Vai cilvēks var būt laimīgs, nerēķinoties ar to, kas notiek apkārt? Cik liela daļa no laimes slēpjas mūsos pašos?

Kristiete Helēna Kellere, kas dzīvoja fiziski ļoti ierobežotu dzīvi, bet tajā pašā laikā bija svētība citiem, rakstīja: “Kad mēs beidzot sapratīsim, ka esam saistīti cits ar citu, ka visi esam viena ķermeņa locekļi? Kamēr vien mīlestība pret līdzcilvēkiem, neatkarīgi no rases, dzimuma un ticības, nepiepildīs pasauli, īstenojot mūsu dzīvē un darbos cilvēku brālību, kamēr vien milzīgo cilvēku masu nepiepildīs atbildība par citu labklājību, sociālais taisnīgums netiks sasniegts.”

Mūsu dzīve ir cieši saistīta ar citiem cilvēkiem, vēlamies to vai nē. Kādi satelīti mēs esam? Ko mēs raidām, vai to, ko esam uztvēruši? Vai mūsu apkārtējiem tā ir noderīga informācija? Vai tā iepriecina? Vai no mūsu raidītājiem mūs atpazīst kā kokus, kas nes labus augļus? Vai esam satelīti, kas dara Debesu Tēva prātu? Vai dzenamies papriekš pēc Dieva valstības? Vai pārraidām Viņa taisnību? Vai nezūdāmies nākamā rīta dēļ?

Ja godīgi, nebūt nevaram uz visiem jautājumiem atbildēt ar apstiprinošu “jā”.

Gribas piekrist Mārai Svīrei, kura novērojusi tagadnes cilvēku. “Tagadnes cilvēkam vienmēr trūkst laika, jo tagadne ir tikai īss mirklis starp “bija” un “būs”. Diena viņam par īsu un nakts nav pietiekami gara. Ievēlēts visādās komitejās un padomēs, iecelts komisijās un darba grupās, tagadnes cilvēks allaž pārvietojas. Tomēr visvairāk laika pavada sēžot. Kā pielipis, visciešāk – automašīnas sēdeklim. Braucot – pie auss mobila telefona, bet, ja nu kādu brīdi sarunas nav,

piktojas par citiem autovadītājiem. Jāsteidzas! Taču steiga viņu nenomāc, gluži otrādi – reibina. It kā tā būtu uzvara, panākums vai pagodinājums. Tagadnes cilvēks mūžam nokavē piecas minūtes. Viņš ir skrējis pakaļ laikam, bet kas, kā ziņāms, nav noķerams.”

Pamati un gaisa pils

Kristus teica: “Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints.”³

Vēstījums mums: būvē savu namu uz klints, nevis uz smiltīm! Latvijā viss celts uz smiltīm. Ir pat vieta Smiltene. Rīgas centrs – uz plūstošām smiltīm, lauku mājas – uz pelēkas pakalnu smilts. Cilvēki paša rada pamatus saviem namiem. Pareizi esot pamatiem jaukt betonu ar pildvielu – sīkiem akmeņiem, šķembām. Tādi pamati esot lētāki. Ar cita gudrību dzīvot arī iznāk lētāk, pašam nav jāpūlas – kā saka, tā dari. Un kas tur nosodāms? Viss, ko mācās skolās un augstskolās, ir kāda cita radīts un izgudrots. Amats, saskaņā ar parunu, ir

dzīves zelta pamats, bet arī to apgūst pēc kāda metodēm un paņēmieniem.

Daži ceļ namus bez pamatiem, tos saucam par gaisa pilīm. Kam pamatu, ka tikai labi izskatās, turklāt dārgi un spoži? Gaisa pils viegli sabrūk. Nav nozīmes par to skumt, ceļam jaunas – jaunas attiecības, jauna laulība, citi bērni. Nu, kam gan negadās, jo kļūdīties taču ir tik cilvēcīgi! Nu, nepaveicās, nu, vējš bija stiprs un nelabvēlīgs, nu, sagruva tā pils. Ceļam jaunu!

Pamatos iespējams likt daudz un milzīgus akmeņus, smagus un pamatīgus kā zināšanas. Kādēļ pēc laika nams sāk plīst? Vai akmeņi ne tie īstie, vai tie sadiluši? Gudrie saka, ka saistvielu vajadzēja? Kādu saistvielu, kāpēc citu domas un pieredzi uzklaut?

Pabrauciet pa valsti, visa Latvija malu malās pilna ar pus-uzceltām, pusgruvušām celtnēm un namiem. Tās stāv kā rēgi, laikapstākļu saēstas, tukšas un pamestas, vien vēji gaudot gaudo tukšajos koridoros un logu ailēs. Pabrauciet pa valsti, visa Latvija pilna ar bērnu namiem, rehabilitācijas centriem,

patversmēm un krīzes centriem. Dzirdu, ka kāds saka – tie nav mani bērni, tā nav mana atbildība. Likuma pantu priekšā visticamāk – tie nav ne mani bērni, ne mana atbildība. Bet Kristus taču runāja par zemes sāli un pasaules gaišumu, turklāt Viņš to nelimitēja ar Tuvajiem Austrumiem, bet arī ar mūsu pusi. Un Viņš nerunāja par labdarības pasākumiem ap Ziemassvētku un Lieldienu laiku, kad pēkšņi sirdis atmaigst un nederīgās lietas gribam iedot dzīves saucamajiem pabērniem, patiesībā paši sev uzsitot uz pleca un nosaucot to par kalpošanu un ziedošanu.

Lai cik tas paradoksāli izklausītos, svarīgs ir pamats, uz kura namu ceļ nevis nama cēlājs, vai nama pamatu materiāls. Protams, fiziska celtnie ir tikai un vienīgi alegorija. Kristus klints ir pamats raksturam, savstarpējām cilvēciskām attiecībām, laulībai, ģimenei, arī sabiedrībai, arī valstij. Nav svarīgi, cik nams ir greznas, kādas mēbeles, cik košas kāzas, cik dārgi trauki, kāds braucamais, tas viss ir nebūtiski, ja būvēts netiek uz Klints, ja celts uz pamata, kas neiztur attiecību zemestrīces, vērtību cunami, nelaimju plūdus un nesaskaņu vējus.

“Jau kādu laiku Satelīts mierīgi rotēja virs planētas Zemes, tomēr viņa prāts kļuva aizvien nemierīgāks. Kādēļ, jūs vaicāsi? Tādēļ, ka viņš redzēja, ka cilvēku neuzmanības, nezināšanas, nevarības vai vienkārši vienaldzības dēļ pasaule lēnām tiek iznīcināta. Satelīts ļoti vēlējās palīdzēt, taču nezināja, kā.

Izrādījās, ka Satelīts savās bažās nav viens. Cilvēki, kurus satrauca tādas pašas problēmas kā satelītu,

nolēma apvienot spēkus, lai mēģinātu šīs problēmas risināt.

Pārmaiņas sākas ar sevi, savu apkārtni, savu vidi, un katram mums ir iespēja sniegt savu artavu, lai pasaulē samazinātu nabadzību, izglītotu bērnus, sakoptu vidi, samazinātu zīdaiņu un bērnu mirstību, apkarotu infekcijas slimības, nodrošinātu māšu veselību un drošību, sniegtu vienlīdzīgas iespējas meitenēm un sievietēm, kā arī uzņemtos savu atbildības daļu, lai tādējādi palīdzētu padarīt pasauli labāku!

Varbūt šie mērķi šķiet nesasniedzami un tāli? Taču jau šodien varam rīkoties, lai pārmaiņas sāktos mūsos, lai ar savu piemēru iedrošinātu mainīties arī citus.”⁴

Nobeigumā vēlos izteikt lūgšanu pēc Dieva palīdzības un žēlastības, un drošības Viņā:⁵

“Vienu es lūdzu no Tā Kunga, pēc kā es kāroju: ka es varu palikt tā Kunga namā visu savu mūžu, skatīt tā Kunga jaukumu un pielūgt Viņu Viņa svētajā vietā, jo Viņš mani apslēpj Savā mājoklī ļaunā dienā, Viņš mani sargā Savas telts pavēnī un ceļ mani augstu uz klintskalnu.”

¹ Mateja evaņģēlijs, 5., 6., 7. nodaļa.

² Pēc A. de Mello.

³ Mateja evaņģēlijs 7:24.

⁴ Pēc E. R-B. “Satelīta piedzīvojumi.”

⁵ Psalmis 27:4-5.

Ilze Latgale

Rīgas 1. draudze

Kristiešu ģimenes iespaidu es varētu salīdzināt ar ūdens apliem, kas izplatās rāmā ezerā, kurā iemests akmentiņš. Šis iespajds nav kā viendabīgs nospiedums. To veido katra ģimenes locekļa – tēta, mammas un bērnu – attiecības ar apkārtējo sabiedrību. Notiek nemītīga vērtību konfrontācija. Bieži viņi ir kā tādi akmentiņi – ne pārāk ērti. Viņi ir atšķirīgi. Mana pieredze tomēr ir, ka kristīgas ģimenes kopējais iespajds ir pozitīvs. Un tas ir nevis tāpēc, ka kristieši ir labi cilvēki, ne tāpēc, ka viņi ir labāki nekā citi, bet tādēļ, ka Dievs darbojoties viņos un caur viņiem, dara pasauli labāku.

Gundars Baltrušaitis

Bauskas draudze

Kristīga ģimene? Pats nosaukums izsaka, kam ir noteicošā loma šajā ģimenē. Kristus klātbūtne ģimenē padara to kristīgu. Ģimene ir tā vieta, kur parādās mūsu rakstura īpašības visā pilnībā. Nav ie-

spējams noslēpt negatīvās īpašības, kuras ir katram, bet arī ģimenē visvairāk var saņemt mīlestību, atbalstu, iedrošinājumu. Šajā laikā it īpaši tas nepieciešams ikvienam. Mēs katrs nākam no savas ģimenes, kura mūs izauklējusi un audzinājusi. Un rezultāts ir ļoti dažāds! Uz tām vērtībām, kuras ir iegūtas ģimenē, veidojas mūsu dzīve, savstarpējās attiecības, attiecības ar Dievu. Arī no negatīvās pieredzes ģimenē, ja nolēmjam nepieļaut tās kļūdas, kuras ir mūsu bagāžā.

Sabiedrība vienmēr ļoti rūpīgi vēro katru ģimeni, sevišķi, ja tā ir kristiešu ģimene. Vai viss tur ir pa īstam? Varbūt tā tikai izliekas, liekuļo, aizverot mājas durvis, parādās pavisam cita aina. Pēc mums spriež par Kristu, jo apkārtējiem mēs esam “dzīvas vēstules” no Dieva. Atbildība ir liela, vai ne? Mēs labi pazīstam sevi, apzināties savu grēcīgumu un kļūdas, taču Jēzus klātbūtne mums palīdz mainīties. Sabiedrībai ir vajadzīgas ģimenes, kurās ir kristīgas vērtības – mīlestība, cieņa vienam pret otru –, jo sabiedrība ir apmaldījusies daudzajos attiecību modeļos, ko piedāvā pasaule, bet pasaules mainīšana jau sākas ar sevis mainīšanu, ar savu ģimeni.

Dzintars Vaivods

Jelgavas draudze

Ģimene ir Dieva veidots attiecību modelis. Nav svarīgāku attiecību, kā tieši attiecības starp ģimenes locekļiem. Cilvēki vislabāk mācās no reāliem piemēriem un nevis no teorijas. Ja attiecības starp ģimenes locekļiem būs mīlestības pilnas, to nevarēs nepamanīt arī citi. Tomēr vēl vairāk cilvēki ir gatavi mainīt savu attieksmi pret dzīvi, ja piedzīvo patiesu ieinteresētību un palīdzību. Lai arī mūsu laiks ir ierobežots, tomēr es teiktu, ka ir kaut kas nepareizi, ja pamanām, ka nav laika citiem cilvēkiem. Jēzus Mateja evaņģēlija 25:31-46 skaidri parāda mūsu sociālo atbildību.

“Tad Ķēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši. Es biju plīks un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slims un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie Manis.”

Valdis Žilgalvis
Baltijas Ūnijas prezidents

Augšāmcelšanās DIENA

*Raugoties putnos, kā viņi atgriežas no siltajām zemēm, domās veidojas trīs vārdi: **tic**, **skrien** un **sauc**. Putni atgriežas šeit, jo viņi tic, ka te būs pietiekami silts un viņi varēs vīt savas ligzdiņas un izšķilt putnēnus. Un putni tā vienkārši nelidinās, bet skrien gaisā un skrien uz zemes, jo jāveido ligzda, jānes ēdamais mātei, kura perē... Pavasarī nevar neievērot putnu dziesmas, īpaši no rīta. Putni ne tikai tā mierīgi čivina, bet viņi sauc, kliedz priekā.*

Vispirms, lūdzu, Bībelē izlasiet Jāņa 20:1-18! Jāņa atstāstītais augšāmcelšanās stāsts ir viens no visievērojamākajiem. Arī te mēs saklausām trīs atslēgvārdus: **tic**, **skrien** un **liecina**...

Vispirms mēs lasām par Mariju Magdalēnu, un tad par diviem vīriem. Mēs sakām vīri, bet drīzāk viņus būtu jāsauc par zēniem. Jo tur mēs redzam bērnišķīgu sacensību. Kurš pirmais... Tikko viņi uzzināja par „nozagto liķi”, viņi tūlīt skrēja cik spēja. Ir teikts, ka otrs māceklis bija pirmais pie kapa. Jā, Jānis bija jaunāks, viņš skrēja ātrāk. Aiz cieņas pret Pēteri viņš pagaidīja pie kapa. Pēteris iegāja pirmais. Stāsts par Mariju Magdalēnu bija ar pavisam citu raksturu. Viņa bija izmisusi. Viņa grima emocijās un neizpratnē. Matēja, Marka un Lūkas evaņģēlijā lasām,

ka Marija Magdalēna gāja kopā ar citām sievietēm kapu apraudzīt pirmās dienas rītā.

Pirmajā nedēļas dienā agri no rīta, kad vēl bija tumsa... Jānis, rakstot evaņģēliju, mīlēja salīdzinājumu “gaismas un tumsa”. Varam saprast, ka tumsa atspoguļoja arī Marijas iekšējo stāvokli. Un ko viņa ieraudzīja? Kapa akmens bija novelts. Zinātnieki lēš, ka tas varēja svērt 1,5–2 tonnas. Tas bija apzīmogots ar Romas zīmogu. Zīmogs bija norauts. Sargu tur vairs nebija... No redzētā viņai radās secinājums, ka Jēzus kaps ir aplaupīts. Kādi nezināmi cilvēki te plosījušies, un tā viņa to stāstīja Jānim un Pēterim: “Viņi To Kungu no kapa paņēmuši, un mēs nezinām, kur viņi To nolikuši.” Par nožēlu jāsaaka, ka pat līdz šodienai daudzi līdzīgi Marijai meklē kapus, kur vēl atrastos Jēzus kauli.

Jānis domāja citādi. Viņš tāpat redzēja novelto akmeni, viņš redzēja salauzto Romas zīmogu (par zīmoga salaušanu vien varēja nopelnīt nāves sodu!), viņš redzēja, ka tur vairs nebija sardzes, jo Jānis varēja mierīgi pagaidīt, kamēr Pēteris atskrien. Apskaidrību viņā radīja drēbes, kuras viņš redzēja kapā. Viņš bija redzējis, kā Jēzus piecēla no nāves Lācaru. Rokas, kājas bija cieši satītas. Redzēja, kā viņam noņēma līķautus, lai viņš varētu staigāt. Tāpēc Jānis pilnībā saprata, ka zagļi, kuri gribētu zagt Jēzus mirušās miesas, nebūtu nesuši liķi prom, notinot drēbes. Jānis ticēja, ka Jēzus ir augšāmcēlies! Jānis ticēja pirmais! Bet vēl šī ticība nebija izteikta vārdos. Par viņu lasījām (20:8-9): “Tad arī otrs māceklis iegāja, kas pirmais pie kapa bija nācis, redzēja un ticēja. Jo tie vēl nebija sapratuši rakstus, ka Viņam vajag

uzcēties no mironiņiem.” Tā piebilde runā par to, ka Jānis nespēja augšāmcēlšanos pamatot ar Rakstiem, jo viņš agrāk nebija sapratis pravietojumus par Kristus augšāmcēlšanos.

Tādu pravietojumu mēs lasām Ps 16:10: “Jo Tu manu dvēseli nepametīsi nāves valstībā, nedz Savam Svētajam liksi redzēt iznīcību.” Tātad tikai pēc redzēšanas Jānis saprata šī pravietojuma nozīmi. Jānis bija palicis kopā ar Jēzu līdz sāpīgajam noslēgumam. Kāpēc viņš arī neredzētu to, kas noticis tagad? Jānis paliek Jēzus uzticamais liecinieks, viņš ir avots neatvietojamām zināšanām par to, lai ticētu šim evaņģēlijam. Viņš grib pats redzēt salocītās drēbes un tukšo kapu. Viņš tūlīt tic bez izskaidrojuma tam, ko tas nozīmē.

Mēs pazīstam šādus cilvēkus kristietībā, bez tiem kristietība nevarētu izdzīvot. Mums ir vajadzīgi cilvēki, kuri tic, ka pusaudzis, kurš rada tikai problēmas, kurš ir sabojājis skaņas iekārtu baznīcā, beidzot izaugs par spēcīgu skaņu inženieri. Mums vajadzīgi cilvēki, kuri neprasa pierādījumus, ka mūžīgā dzīvība uzvarēs nāvi, un kuri iekšēji priecājas, kad saklausa vārdu augšāmcēlšanās. Varbūt viņi mūs dažkārt kaitina ar savu drošo optimismu, tomēr mēs klusībā šādus cilvēkus cienām un smeļamies no viņiem spēku savam ticības ceļojumam.

Bet tagad varam pievērsties Pēterim. Ja mīļotais māceklis tic, Pēteris skrien. Atbildot uz Marijas bēdu stāstu par nozagtām miesām, Pēteris skrien. Pētera skrējieni nemaz nav tik viegli saprotams. Līdz šim Pēteris bija skrējis prom no Kristus. Viņš bija lielījies, ka dzīvību atdos, bet, par pārsteigumu citiem, bija pārliecināts, ka trīs reizes apgalvojis, ka Jēzu nepazīst, un tad viņš bija meties ārā no tiesas zāles, lai visu to nožēlotu. Viņš bija tālu no Kristus krusta tajā krustā sišanas dienā. Tas gan te nav pateikts, bet varbūt Pēteri vadīja arī neliela greizsirdība uz kolēģi, kuru apzīmēja kā Jēzus mīļoto mācekli...

Pirms visa tā Pēteris bija klāt, kad Jēzus piecēla Lācaru. Un varbūt, ka viņa prom skrējieni pagrieza atpakaļ klusa cerība – vai tāpat kā ar Lācaru nevarētu notikt ar pašu Jēzu?

Daudzi no mums dzīvo šādu Pēterim līdzīgu dzīvi. Mēs esam piepildīti ar pretrunīgām emocijām. Mūsu dvēseles ir piepildītas ar greizsirdību, ka citiem iet labāk nekā mums, ka citi ir vairāk svētīti ar Dieva mīlestību nekā mēs. Mēs esam greizsirdīgi, kad redzam citos palāvību un prieku. Mēs sev esam apsolījuši, ka

mēs nedarīsim vienu vai otru lietu, kas vada mūs prom no Dieva, vai darīsim to, ko Dievs mums liek, bet nepaieš ne minūti, kad atkal esam tur, kur bijām agrāk. Ar Pēteri mēs varam izteikt savus trūkumus. Bet varbūt varam atcerēties kaut ko labu no pagātnes, un tad, skrienot uz to pusi, cerēt, varbūt tas var atkārtoties atkal...

Ja Jānis ticēja un Pēteris skrēja, tad Marija runāja. Marija Magdalēna atkal atnāk pie kapa tad, kad Jānis un Pēteris bija aizgājuši mājās. Marija atnāca un raudāja par to, kas bija zaudēts. Viņa negaidīja, ka te kaut kas vēl varētu notikt. Viņa vienkārši bija atnākusi raudāt par zaudēto, par to, ka vairs nevarēja pat mirušo atrast un tam pieskarties, arī par to, ka tā īsti nebija spējusi atvadīties. Savās bēdās viņa nespēja skaidri domāt. Raudādama viņa ieliecās kapā, tur viņa ierauga divus eņģeļus un savās bēdās

– atgriezās. Apustulis Pāvils vēstulē Efeziešiem 2:8 raksta: “Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana.” Viņa kļuva cita Marija. Viņa pazina Kristus balsi.

Augšāmcēltais Dieva Dēls uzrunā arī mūs. Tāpat kā Magdalēnas dzīvē, tāpat arī mūsu dzīvē Viņš atnāk un uzrunā. Cik labi, ka Marija pazina Jēzus balsi. Un, lūk, tad Jēzus viņai liek iet un stāstīt redzēto. Tas notika tāpat, kā ar samariešu sievieti pie akas. Viņš lika viņai iet un stāstīt...

Te varam redzēt, cik ļoti Kristus mīlēja savus mācekļus, tajā skaitā arī Mariju Magdalēnu, ka Viņš tūlīt pēc augšāmcēlšanās nedaudz pakavējās, lai satiktos un iepriecinātu noskumušo Mariju, un dotu viņai uzdevumu stāstīt. Viņš vispirms pārliecināja mācekļus, ka Viņa mīlestība un sirsnīgās rūpes par tiem nav mazinājušās.

Mums vajadzīgi cilvēki, kuri neprasa pierādījumus, ka mūžīgā dzīvība uzvarēs nāvi, un kuri iekšēji priecājas, kad saklausa vārdu augšāmcēlšanās.

viņa pat nepamana, ka viņi nav no šīs pasaules.

Tie saka viņai: “Sieva, ko raudi?” Viņa tiem saka: “Viņi manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur viņi To likuši.” To sacījusi, viņa apgriezās un redz Jēzu stāvam, bet nezina, ka tas ir Jēzus. Jēzus viņai saka: “Sieva, ko tu raudi? Ko tu meklē?” Viņa, domādama, ka tas ir dārznieks, saka Viņam: “Kungs, ja tu Viņu esi aiznesis, tad pasaki man, kur tu Viņu esi licis, lai es Viņu dabūtu!”

Kaut arī viņa ieraudzīja eņģeļus un līdz ar viņiem arī Jēzu, Marija vēl viņus nepazina. Acis bija bēdu aizplīvurotas, un arī sirds neko vēl nejuta. Viņa domāja, ka tas ir dārznieks. Viņa nespēja iedomāties, ka viņa atrodas Dieva tuvumā, augšāmcēltais Kristus klātbūtnē. Bet, kad Jēzus izrunāja viņas vārdu, tas viņu pārvērtā. Viņa pazina savu Skolotāju! Augšāmcēltais Jēzus sauca viņu vārdā. „Jēzus viņai saka: “Marija!” Viņa apgriezās un ebrejiski saka uz Viņu: “Rabuni” (tas ir, mācītāji)!”

Šeit mēs lasām par to, kā notiek atgriešanās. Jēzus uzrunā mūs ļoti personīgi. Marija! Tas veicināja viņas ticību. Un tad viņa apgriezās, teoloģiski varam teikt

Tad Marija Magdalēna iet un stāsta mācekļiem: “Es savu Kungu esmu redzējusi, un to Viņš man sacījis.” Kā redzam, Marijai bija jāklūst par Jēzus apustuli mācekļiem. Stāsts par Kristus augšāmcēlšanos ir saistīts ar Kristus uzdevuma veikšanu, ar liecināšanu. Citādi vispār neviens no mums neuzzinātu, kas notika augšāmcēlšanās rītā. Tad Lieldienas notikums būtu pieminēts ar sajūsmas asarām, ar apskāvieniem, bet tas viss izzustu nebūtībā. Tomēr Marija paklausa Augšāmcēltajam un aiziet no dārza, lai stāstītu to, ko viņa zina, kas ir patiesība.

Un tā gaidītais noslēgums būtībā ir jauns sākums. Marija stāsta par augšāmcēlto Pestītāju, un viņas runā mēs varam saklausīt arī savu balsi: par dzīvības ūdeni un maizi tiem, kas pērk un pārdod pabejošas lietas, par jaunu dzīvi tiem, kas pieņem Kristu, par augšāmcēlta Kunga svētībām viņu dzīvē šodien, un arī tiem, kas ir tuvu nāvei, stāstīt, ka viņiem pienāks augšāmcēlšanās rīts, kad Jēzus nāks otrreiz.

Lai arī citi **ticētu**, ka Jēzus ir augšāmcēlies, lai **skrietu** un ar lielu prieku **liecinātu** par to atkal un atkal citiem...

Intervēja Valda Reķe
Ģimenes kalpošanas
nodaļa

Kopīgs prieks par AUGŠANAS BRĪNUMU

Sanita un Māri, jūs kā ģimene un pāris esat kopā jau otro gadu desmitu, kas, protams, ir lieliski un apsveicami. Ja jums būtu vēl viena iespēja, vai jūs atkal izvēlētos viens otru?

Jā, nešaubīgi. Esam par to runājuši, un abi esam pārliecināti. Šī gada nometnē pāriem (aprīļa mēneša beigās) arī atjaunosim savus sākotnējos laulību solījumus un aicināsim to darīt arī citiem, jo cilvēkam tāpat kā dabai nepieciešams cikliski atjaunoties, pārvērtējot visu piedzīvoto, ar attiecību un kopdzīves pieredzes bagāžu krātuvi klēpī.

Varam teikt, ka mēs abi kopā veidojam mūsu ģimenes satelītu, kas saņem, uzkrāj, dod tālāk, un tas jau kļūst par labu ieradumu un dzīvesveidu. Galvenais ir vērtības, kopējās vērtības un princips – ticēt, uzticēties, mācīties, pilnveidoties, meklēt. Dalīts satelīts nedarbojas, kādu laiku var imitēt, ko

daudzi arī dara, bet tāda neīsta dzīve neiztur laika pārbaudi.

Visinteresantākais ir tas, ka satelīti viens otram netraucē, tie raida, pārraida uzkrāto ģimenes resursu – paradumus, kopīgas lietas, kopīgus ieradumus, svētkus.

Seši gadi ģimenes kalpošanā, pāru nometņu veidošanā kā organizatoru komandas pārim. Jūsu ieguvumi, vērtējums?

Pirmie divi gadi bija ņemšanas laiks, izpratne par notiekošo, draudzības uzsākšana ar citām ģimenēm un vēlēšanās iesaistīties kalpošanā ar Dieva dotajiem radošajiem talantiem un dzīves uztveri, vēlēšanās dalīties iegūtajās vērtībās. Tālāk norisinās tālāknodošana, bet vienlaicīgi saņemšana, garīgo rezervju krātuvju uzpildīšana. Arvien vairāk saprotam, cik svarīgs ir laiks divatā, jo esam apņēmušies dalīt

savu mūžu kopā.

Vai piekrītat domai, ka kristiešu ģimenes ir kā satelīti sabiedrībā?

Ģimene ir satelītstacija sabiedrībā. Varena Satelīts debesīs ir ar zināmu funkciju, uz zemes ģimene ir ar savām funkcijām saņemt no Debesīm, uztvert un raidīt tālāk.

Ģimenē saņem viens no otra, no bērniem, darba kolēģiem, draugiem – gribot vai nē, visu to pārraidām tālāk.

Ģimenes ir kā tīkla mārketingš. Debesīs ir daudz zvaigznāju, piemēram, "Lielais lācis", ja no tā kaut vienas zvaigznes iztrūkst, tas ir pavisam cits zvaigznājs. Katrs viens mēs visus citus ietekmējam: ģimene – ģimeni, mēs viens otram esam vajadzīgi, lai veidotos kaut kas jauns. Satelītam jābūt vienmēr formā, jo 20. gadsimta sešdesmito, astoņdesmito gadu dzīvesveids, domāšana un darba formas neder divdesmit pirmajā, tāpat

kā lietojam ikdienā arvien jaunas tehnoloģijas un to piedāvātās iespējas. Satelītam jābūt pievienotam barošanās blokam, kas savukārt jāuzlādē, lai, neatkarīgi no laikapstākļiem, būtu gatavs raidīt.

Vai un kā kristiešu ģimenes ietekmē sabiedrību kopumā?

Kristīgas ģimenes sabiedrībai vajadzīgas kā domājoši satelīti ar spēju analizēt, vērtēt, izdarīt izvēli, pieņemt lēmumus sev un savai ģimenei.

Ģimene ir resurss, vispirms paši sev kā attiecību stiprinātāji, atbalsts, vērtību bagāža, domas tālāknēsēji. Ienākošie signāli var palikt neizvērtēti, ja barošanas bloks ģimenei netiek ik dienas uzlādēts. Būtisks resurss viens otram ir dzīvesbiedri, kaut vai vakarā, vienkārši pēc darba apsēžoties viens otram blakus un vienkārši esot.

Dažkārt kristiešu vidē izskan teikumi, apgalvojumi, ka ir tikai viena – ideāla ģimenes forma. Taču mēs nedzīvojam ideālā pasaulē. Kāda ir jūsu attieksme pret citām ģimenēm/laulībām, kuras ir citādas – viena vecāka ģimene vai arī vecāki nav precējušies, vai ģimene ir šķirta?

Ģimene nav citāda. Tā vienkārši ir ģimene. Par citādu to padara apkārtējās sabiedrības aizspriedumi un stereotipi, turklāt bērni vecākus nav izvēlējušies, kā arī ģimeni, kurā piedzimt un augt, arī nē.

Kāds ir jūsu redzējums par ģimenes kalpošanu tieši Jūsu draudzē?

Mums ir prieks par draudzi, kurā esam, dzīvojam un rosāties ik nedēļu! Tomēr ir vīzija, kas katru dienu ir redzeslokā, proti, kā veidot garīgi attīstošu, saskarsmi veicinošu un vērtīb-orientētu vidi draudzes bērniem, atbilstoši pieprasījumam (saskaņā ar bērna mūsdienīgām vajadzībām).

Kā arī jau kādu laiku lolojam ideju par iespēju ģimenēm, pāriem regulāri satikties, lai tiktos pie tējas tases, lai domātu, runātu, diskutētu par visu ko... lai katram būtu iespēja dalīties pieredzē.

Katra ģimene ir kā resurss citām ģimenēm – uzklaustīt, esot atvērtiem, būt kopā un, ja vajag, – palīdzot. Vai ģimene ir resursi, vai ģimene ir kā resurss citiem – to cilvēki sajūt.

Māri, kādā intervijā Tu reiz izteici paliekošu retorisku jautājumu, uz kuru atbilde svarīga putniem, bet visvairāk svarīga cilvēkiem: Vai putnam ir vienalga, zem kuras kores ligzdu vij?

Saprotams, ka nav vienalga – ir izvēle, ir kritēriji, ir iespējas, lai kopējais lidojums izdotos gan putniem, gan cilvēkiem.

Augsts lidojums ir bērnu atzinība vecākiem, ka vecāki pieder viņu tagadnei, nevis tikai ir pieaugušie ar lielāku pieredzi, kuri nāk no pagātnes. Cilvēki

mainās. Tie, kuri kādreiz bija jauni, skaisti un gudri, laikam ejot, ir tikai un vienīgi gudri, un tas jau ir nozīmīgi. Kāds satelīts varu būt citiem, ja nespēju būt gudrs uztvērējs un raidītājs savās mājās?

Vecāki nepieciešami kā resurss saviem bērniem ar spēju piedalīties viņu aktivitātēs un piedzīvojumos.

Resursu uzkrāšana ir nepārtraukts darbs, jo tie neuzpildās paši no sevis. Būtisks resurss ir humors, spēja kopīgi paskatīties uz notiekošo no komiskās puses.

Sanita, Tavs ikdienas darbs saistīts gan ar bērniem, gan pieaugušajiem – bērnu vecākiem. Bieži vecāki ir neziņā un norūpējušies par garīgo

vērtību tālāknodošanu saviem bērniem, kā arī uztraucas, ja liekas, ka tas neizdodas. Tavi vērojumi un ieteikumi?

Šādos gadījumos balsoju par ideālo variantu – ievērot veseluma pieejas principu – fizisko, intelektuālo, garīgo, sociālo un emocionālo faktoru sabalansētu attīstīšanu.

Pirmā saistība – bērns kā vērtība.

Otrā saistība – bērna un pieaugušā mijdarbība attieksmju veidošanās procesā.

Trešā saistība – bērna pozitīvs pārdzīvojums sadarbības un saziņas procesā ar pieaugušo.

Ceturta – pieaugušie paši garīgi pieaug un pilnveidojas.

Ģimenes lielais uzdevums – motivēt bērnu dzīvot, atklājot un veicinot savu personības individuālo spēju attīstību, nodrošinot iegūt personisko pieredzi mijdarbībā ar apkārtējo pasauli un iemācot izmantot savas individuālās spējas un iegūto pieredzi.

Nesen piedalījies kādā prezentācijā, kurā runātājs, stāstot par saviem ceļojumiem un pasaules apceļošanas pieredzi, nepārtraukti pieminēja, cik ļoti viņš mīl savu sieviņu un divus bērnus, tādējādi mēģinot ģimenei atņemtو prombūtnes laiku kompensēt ar publiskiem mīlestības apliecinājumiem.

Kāda ir jūsu pieredze un ieteikumi, kā radoši un kvalitatīvi pavadīt laiku ģimenes lokā, kad laiks ir limitēts?

Kad laiks ir limitēts, darām vairākus darbus vienlaicīgi.

Piemēram, vienlaicīgi lasām grāmatu visa ģimene, pārrunājam, līdzdalām katrs savas domas, saistām ar ikdienas dzīvi, situācijām skolā, mājās, darbā.

Palīdzam viens otram sagatavoties projektam, pasākumam vai ieskaitei. Vieni meklē informāciju, citi apkopo. Tā vairāk ideju, radošs process un drīzs rezultāts.

Visa ģimene, visi četri – mēs abi, meita Elija, dēls Filips – kopā strādājam. Sējam, piķējam, aprūpējam. Priecājamies par augšanas brīnumu!

“Nesteidzies, neraizējies.

Tu esi ieradies tikai uz īsu brīdi.

Tāpēc noteikti apstājies un pasmaržo ziedus.”

Andris Pešelis
Rīgas 7. un Slokas
draudzes mācītājs

Visuma lielā klusēšana jeb ko īsti mēs VĒLAMIES SADZIRDĒT?

Zemi ieskauj radioteleskopu tīkls, kas katru dienu pārskata kosmisko telpu. Viens no šo radioteleskopu uzdevumiem ir atrast saprātīgo būtnu signālus no citām planētām.

Piemēram, Keplera projekta īstenošanas laikā jau atrastas vairāk nekā 1200 iespējamās planētas (<http://kepler.nasa.gov/>). Vai uz tām ir dzīvība?

Nobela prēmijas laureāts Enriko Fermi (1901-1954) ir izvirzījis hipotēzi, ko daži ir nodēvējuši par Fermi paradoksus. To var izteikt ar vārdiem: pastāv acīmredzama nesaskaņa starp augsto ārpuszemes civilizāciju eksistences iespēju un to eksistences pierādījumu trūkumu. (http://en.wikipedia.org/wiki/Fermi_Paradox)

Pēc pieņemtā laika kopš Lielā sprādziena, Fermi izskaitļoja tehnogēno civilizāciju skaitu, un šis skaitlis ir 10 ar 43 nullēm. Tas ir neiedomājami liels skaitlis! No tā izriet, ka jebkura civilizācija, kas būtu parādījusies kaut nedaudz „agrāk” nekā mūsējā, mūs pārspēj. Enriko Fermi izvirzīja domu, ka “kosmisko brīnumu” neesamība mūsu Visumā pielīdzināma nullei! Tomēr šos brīnumus neviens nav pamanījis pat pēc ilgstošiem meklējumiem. Pat pretēji – ir atrasta Visuma klusēšana. Brīnumiem ir jābūt, bet tie nav atrasti – lūk, kur ir paradokss!

Pats par sevi ir brīnums, un tam piekrīt arī zinātne, ka visi procesi Visumā ir virzījušies tā – lai uz Zemes parādītos saprātīgas būtnes. Taču vai mēs esam vieni paši Visumā?

Aresibo (ASV) radioteleskopa atklāšanas ceremonijas laikā 1974. gadā tika pārraidīta aptuveni 210 bitu lielā vēsts 2380 MHz frekvencē virzienā uz zvaigžņu sakopojumu Herkulesa zvaigznājā. Kosmiskā zonde Pioneer II ir pametusi Saules sistēmu, un tajā

ir plāksne ar vēstījumu citplanētiešiem. Pastāv cerība, ka šos signālus pēc daudz, daudz gadiem kāds saņems.

Zinātnieki meklē ārpuszemes civilizāciju darbības signālus. Taču nekas nav atrasts. Pēc zinātnieku domām, mūsu Visums pastāv aptuveni 12 miljardus gadu. Mūsu tehnoloģiskā civilizācija ir attīstījusies nedaudz vairāk nekā 100 gadus. Cik daudz ir atklāts un izgudrots šajā laikā! Cik daudz atklājumu vēl ir priekšā! Taču kādus atziņas augstumus var sasniegt civilizācija, kas ir par mums senāka? Ja tā ir simt tūkstošus gadus vecāka? Un miljonu gadu vecāka? Šajā laikā tehnogēno civilizāciju, kas būtu senākas par mūsējo, būtu jābūt milzīgs daudzums! Taču kur tās ir?

Atrisināt Fermi paradoksus ir centušies dažādi:

Vieni pieņem, ka dzīvība uz Zemes ir unikāla. Nekur citur Visumā tā nav radusies, tādēļ Visuma klusums ir dabisks.

Otri iebilst, sakot, ka Saules sistēma neatšķiras no miljoniem citu planētu sistēmām, bet Zeme pēc astronomijas jēdziena ir tipiska planēta. Nav iemesla, lai dzīvība uz Zemes būtu unikāla.

Trešie saka, ka jebkuras civilizācijas tehnogēnā attīstības stadija ir īslaicīga – tā ilgst apmēram 2 gadsimtus, un tad tā izzūd jeb tā pati sevi iznīcina.

Fiziķis Josifs Šklovskis (1916-1985) ir uzrakstījis grāmatu “Вселенная, жизнь, разум” („Visums, dzīvība, saprāts”, Maskava, Hayka, 1987), kurā izvērsti risināja šo problēmu. Pēc Šklovskas domām, Visuma klusēšana ir izskaidrojama, jo civilizācijas iet bojā tehnogēno katastrofu dēļ, vai arī

tās zaudē interesi par izzināšanu un degradējas. Savā grāmatā autors norāda uz 2030. gadu kā iespējamo mūsu civilizācijas tehnogēno galu, kad strauji iestāsies katastrofāla situācija (281. lpp.), taču autors uzskatīja, ka padomju zinātnieki spēs šo nelaimi savlaicīgi novērst.

Saprāts

Pēc Fermi paradoksa var izdalīt nākamā – vai saprāts rodas tikai tādēļ, lai izdibinātu esošo, un, kad tas to ir izdarījis, tad aiziet bojā? Vai saprāts ir tikai evolūcijas blakusprodukts un tās strupceļš? „Tāpat eksperimentālais fakts, (...) ka supercivilizācijas un supersaprāts nepastāv, var liecināt par to, ka mūsu Visums ir pārāk vienkāršs, lai nodrošinātu Sapráta bezgalīgu attīstību. Ātri, dažu tūkstošu gadu laikā, izzinot visus dabas likumus, Sapráts izsmēļ savas iespējas un... izzūd. Paradoksāli, bet Sapráts rodas un izzūd viena un tā paša iemesla dēļ – mūsu pasaules vienkāršās uzbūves dēļ.” (A. Balklavs-Grīnhofs, *Mūsdienu zinātne un Dievs*, 33. lpp.) Taču – vai Visums paliek bez Sapráta?

Konstantīns Ciolkovskis (1857-1935) personiskā sarunā ir sacījis, ka dabas attīstībai agrāk vai vēlāk ir jānoslēdzas ar sapráta rašanos. (K. Циолковский, *Грезы о земле и небе*, Тула, Приокское издательство, 1986) Visums nevar palikt bez Sapráta! Ja visums ir bezgalīgs, tad saprātīgo citu planētu civilizāciju skaitam ir jābūt bezgalīgi lielam! Taču kur tās ir?

Vai tikai matērija?

Mūsdienu zinātne uzskata, ka pasaule

ir materiālistiska un tajā nav nekā cita kā tikai matērija. Visuma eksistence kopš lielā sprādziena tiek skaidrota bez Radītāja klātbūtnes. Mūsdienu zinātne ir ateistiska, tajā nav nevienas teorijas, ka Visumā varētu eksistēt kaut kas nemateriāls, ko varētu saistīt ar Radītāju. Zinātne nevar spriest par nemateriālo pasaules sastāvdaļu, jo zinātnes rīcībā nav līdzekļu, kas ļautu to pētīt, ko varētu apstiprināt ar vērojumiem un eksperimentiem.

Matērija eksistē laikā un telpā. Taču kas ir laiks? Kāda ir laika būtība? Vai mums ir telpa ar trīs dimensijām, vai vairākām? Sarakstīts daudz grāmatu par telpas daudzdimensiju jautājumu, ko var apstiprināt matemātiski. Tomēr šo grāmatu autori atzīst, ka reāli šīs dimensijas nav iespējams novērot.

Telpa un laiks – tā ir redzamā Visuma nosacītā forma. Visumu veido bezgalīga materiālo un nemateriālo formu daudzveidība. Mūsu trīs dimensiju apziņa ir tikai pati zemākā pakāpe materiālās pasaules izzināšanā. Mums nav pat priekšstata par Visuma augstākajām atziņas pakāpēm. Tādēļ mēs arī neesam spējīgi izmērīt un eksperimentāli pierādīt Supersaprāta klātbūtni Visumā. Paradokss! Visumā ir jābūt bezgalīgam skaitam saprātīgu civilizāciju. Tādēļ Visuma klusēšanu nav iespējams saprast!

Taču kādēļ cilvēki domā, ka Visums klusē?

Tiek meklēti mākslīgie radiosignāli. Taču tie ir sevis paša – mums zināmo tehnisko atklājumu – meklējumi. Problēma nav klusēšanā, bet gan tanī, kas tiek meklēts un kā tas tiek skaidrots.

Kur ir ārpuszemes saprāta eksistences pēdas? Viņiem jau sen būtu jābūt šeit. Kāpēc viņi sevi neatklāj? Viņi jau sen ir šeit! Pat vairāk – mēs esam iesaistījušies Visuma mēroga lielajā karā! Lai to saprastu, mums jāpaņem rokās Bībele.

Tur ir sacīts, ka bija karš Visumā. Tie, kas šajā karā zaudēja – kritušie eņģeļi ar sātanu vadībā –, tika izolēti zemākajās dimensijās kopā ar visiem saviem lidojošajiem šķīvjiem. Kad Radītājs izveidoja Zemi un citas pasaules, sātans vēlējās tās piesavināties, taču nespēja to izdarīt tieši. Viņš kārdināja cilvēkus, bet viņa kārdinājumiem pakļāvās vienīgi Zemes iedzīvotāji – Ādams un Ieva. Šādi caur nepaklausību Radītājam Ādams un Ieva zaudēja varu pār planētu, un to piepildīja katastrofas, nelaimes un nāve.

Vai Visums klusē? Bībelē sacīts, ka Radītājs neklusēja. Viņš gāja meklēt cilvēkus un iesāka cilvēces glābšanas plānu no sātana varas. Taču no cilvēka tiek prasīta ticība neredzamajam Dievam, ticība Visuma Radītājam, kuru ne vienmēr var dzirdēt ar ausīm, ticība Grāmatai, kuru lika sarakstīt Pestītājs. Šajā Grāmatā – Bībelē – mēs lasām par Ījaba ticību, kurš savā nelaimē vēlējās sadzirdēt Dievu, un viņš sadzirdēja. Mēs lasām, kā Dievs sadzirdēja Savas tautas vaimanas Ēģiptē un to izglāba no verdzības. Mēs lasām, ka Dievs sadzirdēja Savas tautas kurnēšanu tukšnesī. Dievs dzirdēja arī Savas tautas lūgšanas. Mēs lasām par Mozusu, Dāvidu, Danielu, praviešu un apustuļu lūgšanām.

Vai tad Dievs klusē? Vai cilvēks vēlas Viņu dzirdēt? Un ļaudis sacīja Mozum: „Runā tu uz mums, mēs tev klausīsim, bet lai Dievs nerunā uz mums, citādi mēs mirsim.” (2. Mozus 20:19) Dievs pasludināja Savus 10 baušļus un tos uzrakstīja. Ko izdarīja cilvēks? Tas sacīja – Dievu vairs nevar dzirdēt, un izņēma no bauslības otro bausli un sagrozīja ceturto. Vai tad Dievs to neredz?

“Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību, kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.” (Jāņa 1:14) Nē, Jēzus nebija ieradies ar kosmisko kuģi, Viņš nav citplanētiets, bet gan pats Radītājs! Viņš stājās pretī sātana varai un glāba ļaudis no grēka varas. Visur, kur Jēzus nonāca, Viņš nesa cerību un dziedināšanu. Pretinieks centās pretoties un panāca Jēzus nogalināšanu, taču tieši šādi Jēzus spēja īstenot Savu cilvēces glābšanas plānu! Kristus ir augšāmcēlies, un tagad to dzīvē, kas tic Viņam, nāk pārmaiņas.

Ticība Radītājam atnes dvēseles dziedināšanu no visa grēcīgā.

Vai Visums klusē?

“Dievs vecos laikos daudzkārt un dažādi runājis caur praviešiem uz tēviem, šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu.” (Ebrejiem 1:1-2)

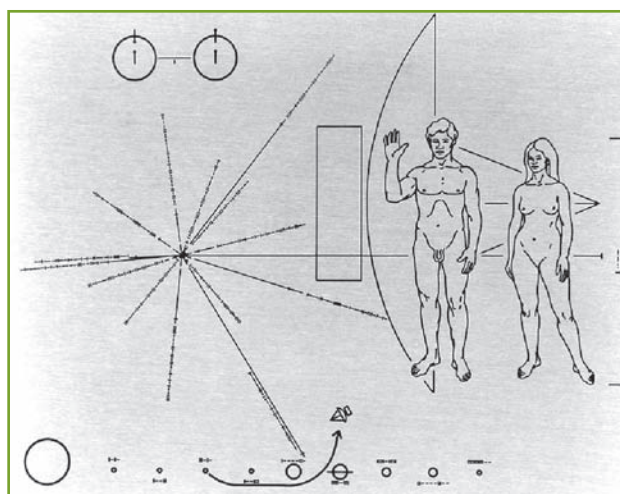
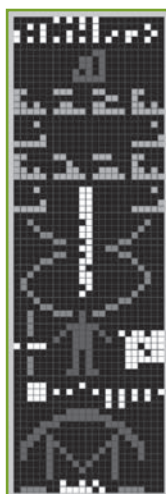
Ļaudis saka: „Mēs gribam dzirdēt...”

Lūdzu – klausiet, ko jums saka Jēzus Kristus! Taču tie uzstādīja radioteleskopus uz tālajām galaktikām un līdzīgi kā jūdu rakstu mācītāji prasa „... no Viņa kādu zīmi no debesīm.” (Marka 8:11)

Mēs atrodamies cīņas laukā – un cīņa notiek par mūsu prātiem. Kam piederēs mūsu domas? Uz ko mēs lūkosimies? Kam mēs sekosim? Tas viss ir atkarīgs no mums pašiem. Mēs paši izvēlamies piederēt vienam no diviem garīgajiem spēkiem – sātanam vai Kristum.

“Pielūkojiet, ka jūs nenoraidāt to, kas runā. Jo, ja tie nav izbēguši, kuri atmeta to, kas zemes virsū Dieva mācību mācījis, jo mazāk mēs, ja novēršamies no tā, kas ir no Debesīm. Viņa balss toreiz satricināja zemi, bet tagad Viņš pasludinājis, sacīdams: “Vēl vienreiz Es kustināšu ne tikai zemi, bet arī debesis.” Bet vārdi “vēl vienreiz” norāda uz satricināmā pārvēršanu, ka tas ir radīts, lai paliktu nesatricināms.” (Ebrejiem 12:25-27)

Laika galā būs tikai divu ļaužu grupas. Viena stāvēs zem Kristus karoga kā tauta, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību, bet otra – zem sātana karoga – kā Dieva bauslības pārkāpēji. Kristus ir apsolījis atnākt otro reizi, lai paņemtu pie Sevis visus Savus izglābtos ļaudis. Tur Debesīs izglābtie dziedās jaunu dziesmu Visuma Radītājam par godu. Tad vairs neviens nesacīs, ka Visums klusē.

Pa kreisi: Aresibo radioteleskopa kosmosā raidītās ziņas grafiskais attēls. Pa labi: Metāla plāksne, kas ir ievietota kosmiskajā zondē Pioneer 11.

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.

Piedzīvojums AR BĪBELI

Krā: Cik jauki, ka bērniem bija tik brīnišķīgs pasākums!

Krū: Bērniem bija lieli prieki. Tikai žēl, ka mēs šoreiz nevarējām piedalīties...

Krā: Neskumsti, brālīt, gan jau tiksīm uz nākamo pasākumu! Tad cerams, būsīm veseli un vairs nekreķšķēsīm tik dikti.

Krū: Jā, vajadzēja mammu paklausīt un nemieloties ar pēdējām lāstekām.

Mamma: Tas labi, ka esat sapratuši, ka lāstekas nav tas labākais ēdiens.

Krā: Bet jauki, ka mūsu draugi Bitīte un Bizbizmārīte varēja būt pie bērniem un viņus tā kārtīgi iepriecināt.

Krū: Un labi, ka viņas arī mūs apciemoja un visu sīki, smalki izstāstīja.

Krā: Jā, kas tik tur bija piedzīvots! Bērni darbojušies vairākās stacijās un paspējuši uzzināt vairāk par Bībeli. Pat mazajiem ķipariem ir bijusi sava stacija!

Krū: Bērni šogad esot bijuši arī lieli dziedātāji!

Krā: Bijuši arī priekšnesumi, kur pat Bībeles sarunājušās savā starpā. Bērni rādījuši, kā radusies pasaule, kas noticis kādreiz ar Jonu, un pat Bagātais jauneklis ar kamieli bija ieradies.

Krū: Jā, un gardās pusdienas, filma un jauni draugi...

Mamma: Tā jau mēs te varētu ilgi turpināt, bet lai runā paši bērni. Viņi ir mums atsūtījuši savas pārdomas pēc festivāla. Lasīsim!

Kārsavas bērnu atsauksmes

Emīls, 13 g.

Patika Gudrās Galvas stacijas ar spēlēm, kur varēja pārliecināties par savām zināšanām. Bija jauki, ka pusdienās bija auglītis-ābols. Izstādē patika darbu dažādība. Priekšnesumos patika par kamieli un bagāto jaunekli. Garlaicīgi nebija, jo varēja satikt pazīstamus cilvēkus.

Mārtiņš, 10 g.

Patika, ka festivālā mums iedeva uzlīmes dažādās krāsās ar vārdiem. Visinteresantāk man bija Vēstures stacijā, jo varēja pārbaudīt zināšanas un paskatīties, ko zina citi. Ēdiens bija garšīgs. Patika arī filma Glābšanas stacijā.

Dace, 14 g.

Man patika Baznīcas stacijā, jo tur dziedāja dziesmas. Jauki, ka bija noorganizēta zīmējumu izstāde. Ļoti patika pirmais priekšnesums par Bībelēm un daudz kas cits.

Linda, 11 g.

Man ļoti patika Vēstures stacija, zīmējumi, dziesmas, Ērgļu uzvedums ar kamieli.

Anna, 4 g.

Patika, kā bērni dziedāja. Un mīļās, jaukās vadītājas Bitīte un Mārīte!

Semjonovu ģimene no Garkalnes pagasta

Par festivālu uzzinājām no rīta intervijas LKR un izlēmām aiziet. Esam ļoti priecīgi, ka aizgājām. Piecgadīgais Edvards bija sajūsmā par visu, īpaši par nodarbību mazajiem bērniem. Lielākajiem bērniem Kitijai un Ronaldam ļoti patika koncerts un pusdienas. Mēs ar lielāko prieku brauktu uz šādu pasākumu arī nākamreiz.

Ērgļu draudzes bērnu atsauksmes

Toms, 12 g.

Festivālā biju pirmo reizi. Patika stacijas, kurās bija jāmin visādi jautājumi. Festivāls bija interesants, bet žēl, ka tikai četri teātrīši, es varētu skatīties arī vairāk. Bija jauki!

Daniela, 9 g.

Festivālā esmu otro reizi. Man vislabāk patika Bībeles grāmatu likšana, brauciens uz Rīgu. Mūsu uzvedumā man patika būt eņģelim. Man patika arī priekšnesums par bociņu, grāmatzīmi, divām Bībelēm.

Tīna, 11 g.

Man ļoti patika zīmējumu izstāde un darboties stacijās, kur bija jāatbild uz jautājumiem. Šādā festivālā biju pirmo reizi.

Adriāns, 7 g.

Man patika multenīte par Mozu!

Dagmāra, 10 g.

Es biju pirmo reizi, ļoti patika lielā Bībele. Es gribu vēl braukt!

Kintija 12 g.

Man patika Bērnu dievkalpojums ar stacijām. Stacijās es uzzināju kaut ko jaunu. Es biju pirmo reizi.

Monika 11 g.

Šajā festivālā esmu jau otro reizi. Man tas likās vēl interesantāks par iepriekšējo! Man patika atbildēt uz jautājumiem stacijās! Koris dziedāja brīnišķīgas dziesmas. Man patika piedalīties priekšnesumā.

Loreta 15 g.

Festivālā biju pirmo gadu. Man ļoti patika visas stacijas, jo katrā no tām es varēju par Dievu uzzināt ko jaunu un nostiprināt savas zināšanas. Man patika visi priekšnesumi, jo tajos visos bija stāstīts par Dievu. Man patika, ka varēja iegūt jaunus draugus un satikt daudz jauku cilvēku. Paldies visiem, kas organizēja un plānoja šo pasākumu!

Ilva Liepiņa
Raksts no Alūksnes
draudzes bloga

ĪPAŠA NAKTS

Daudz atsauksmju bija, ka notikusī lūgšanu nakts bijusi draudzīgākā, sirsnīgākā, jaukākā, īpašā, laime pilnīga..., un, es domāju, tas iespējams tikai, ja par brīnišķīgo, pārdomu vērtu un vissvarīgāko uzskatām Jēzu.

19. martā Adventistu Alūksnes draudzes jaunieši piedalījās Lūgšanu naktī Rīgā. Šī bija jau trešā lūgšanu nakts, un vairāki runājošie izteica cerību, ka nu jau tā ir tradīcija, kas turpināsies. Mēs arī to ļoti vēlamies! Daudz atsauksmes bija, ka notikusī lūgšanu nakts bijusi draudzīgākā, sirsnīgākā, jaukākā, īpašā, laime pilnīga..., un, es domāju, tas iespējams tikai, ja par brīnišķīgo, pārdomu vērtu un vissvarīgāko uzskatām Jēzu, un sevi – tikai kopā ar Viņu.

Sevišķa ir arī tēma, ko, ar lūgšanu nakti iesākot, pētām visas jauniešu lūgšanas nedēļas garumā, katru vakaru vai rītu, dienu, nakti vai mīkrrēslī šonedēļ: “Jēzus saka: Es esmu...”, un kas mēs katrs esam un varam būt ar Viņu kopā.

Mūsu draugi no Rīgas 1. draudzes stāstīja par Jēzu – Pasaules gaismu –, pēc viņiem mēs, alūksnieši – par Jēzu, Dzīvības Maizi. Tad Rīgas 4. draudzes jaunieši par Jēzu – Labo Ganu, liepājnieki par Jēzu – Ceļu, Patiesību un Dzīvību, Vēstnieku klubs par Jēzu – Augšāmcelšanos un Dzīvību, Korintas draudze par Jēzu – vīnakoku, un mācītājs Ivo Roderts – par Jēzu, kas saka vārdus: “Es esmu, kas Es esmu”, iedrošinot mūs, ka Viņš ir mūžam tas pats, Radītājs, Viņš, kas runāja ar Mozu, ar ļaudīm pie Galilejas jūras un ar mums šodien.

Kā brīnišķīgākos atklājumus no lūgšanu nakts paturam atmiņā Rīgas 4. draudzes slavēšanas grupu, kas pēc (tikai!) pusgada gatavošanās pirmo reizi uzstājās auditorijas priekšā, bet ar tādu mūzikas pārdzīvojumu, ko jau būtu vērts ierakstīt diskā (kā noskaidrojām nelielā kopīgā ceļa posmā, viņiem arī ir jau vesela diska repertuārs – 11 vai 12 dziesmas. Gan jau pavisam drīz viņi spēlēs vēl – izmantojiet izdevību viņus paklausīties!). Aicinām arī Tevi ielūkoties liepājnieku jaunākajā video stāstā. Bet Liepājas un Korintas draudžu slavēšanas grupas savīlpoja (pavisam burtiski) visus jauniešus! Gribētu pieminēt pilnīgi visu – Vēstnieku uzvedumu, video un Aiņa Kaspara pārdomas par Augšāmcelšanās spēku, Arnolda potzaru un celmu, 4 attiecību padomus no Labā Gana un avju pieredzes, mācītāja Ivo aicinājumu ieraudzīt Radītāju arī... fizikas formulās, un lūgšanas un sarunas ar un par Labāko Draugu.

Liepājas draudzes slavēšanas grupa

Korintas draudzes slavēšanas grupa

Rīgas 4. draudzes slavēšanas grupa

Ko jaunieši mums pastāstīja par šo pasākumu?

Aleksandrs:

Katra draudze, kura vadīja lūgšanu vakara programmu, ielika tajā kaut ko no sevis - to, kā viņi saprata tēmu „Es Esmu...” Veids, kā draudžu grupas vadīja un kā izpildīja muzikālos priekšnesumus, bija gan mierīgāks, gan skaļāks nekā pierasts draudzē. Noteikti varēja pamanīt, ka visi visu darīja no sirds, ieliekot tajā labāko.

Jana:

Lūgšanu vakara laiks bija par īsu. Es biju gatava piedalīties visu nakti. Labprāt palīdzēju virtuves darbos, kad bija jādala

ēdiens. Pamanīju, ka visi cilvēki šajā vakarā bija ļoti sirsnīgi. Patika, ka vakaru pa tēmām vadīja dažādu draudžu jaunieši. Man viss bija interesanti. Protams patika mūzika, bet īpaši - 4. draudzes jauniešu dziesmas, kas man likās kā jauks pārsteigums.

Māris:

Ļoti, ļoti, ļoti jauks, izdevies, kvalitatīvs pasākums. Mani tajā uzrunāja pilnīgi viss. Viss bija kā īpašs pārsteigums, kā jaunieši vadīja, dziedāja - slavēja Dievu šajā vakarā. Tādi pasākumi noteikti ir vēl vajadzīgi.

Pāvels:

Lūgšanu vakars patiešām bija sevišķs pasākums. Visi bija tik vienoti Dieva slavēšanā! Pirmo reizi mūsu draudzes telpās bija sanākuši kopā tik daudzi Latvijas adventistu draudžu jaunieši. Es par to ļoti priecājos. Ceru, ka šādi pasākumi notiks vēl arī turpmāk.

Dagnija:

Bija pozitīvs pārsteigums, ka jaunieši izgājuši “cauri sienām”, ka lūgšanu vakarā kopā par godu Dievam bija jaunieši, kuru draudžu telpas šķir tikai viena siena. Bet mēs varam nedzīvot vienīgi savā pasaulē! Mēs varam interesēties, ko dara citi! Lūgšanu vakarā bija īpaša, draudzīga atmosfēra. Jauniešiem ir vajadzīgi šādi pasākumi. Tikai draudzējoties ir iespējams darīt tā, ka ir pozitīvi rezultāti, jo tad jaunieši vienojas vienam mērķim. Jaunieši ir dažādi un ļoti talantīgi, un tas iepriecina. Vajag izmantot visas iespējas, lai savus talantus jaunieši varētu izmantot Dieva godam. Ir daudz veidu kā to darīt. Lai jaunieši uzdrošinās vēl vairāk!

Adventistu jaunatnes mājas lapā – jaunatne.adventisti.lv – atrodi gan pasākuma video, gan liepājnieku, gan Vēstnieku īsfilmu, gan foto!

Ziņojumi

Vai Tev ir kādi jautājumi, ieteikumi, idejas, komentāri vai vēlies pastāstīt, ko dara jaunieši Tavā draudzē? Raksti mums: adventjauniesi@inbox.lv

Nāc un piedalies:

- 30. aprīlis Rīgas 1. draudzes jauniešu organizēts dievkalpojums pl. 14:00 Baznīcas 12a mazajā zālē, un Rīgas 4. draudzes jauniešu organizēts Jauniešu Vakars pl. 18:00 Baznīcas 12a 4. draudzes telpās
- 21. - 25. aprīlis Rīgas 2., 4., 6. draudzes jauniešu organizēta konference par Bībeles pravietojumiem Ropažos.
- 17. aprīlis Latvijas jauniešu vadītāju tikšanās Baznīcas 12a, pl. 12:00
- 16. aprīlis Latvijas jauniešu kalpošanas nodaļas un Kluba Vēstnieki organizēta laba un priecīga laika pavadīšanas pēcpusdiena PA:GRIEZE(n)S pl. 15:00, Baznīcas 12a, mazajā zālē

Visa jaunākā informācija un vēl vairāk:
jaunatne.adventisti.lv

Atbildīgā par atvērumu
Līvija Baltrušaitē

BŪDA

Recenziju uzrakstīja
Aidis Tomsons

Pasaules laikrakstos un žurnālos ir ierasts rakstīt recenzijas par izdotajām grāmatām. Arī kristīga satura. Romāns „Būda” ir viens no tiem, par ko ir sarakstītas daudzas recenzijas. Šī būs vēl viena.

Manu uzmanību piesaistīja fakts, ka šis ir kristīgs romāns. Latviešu valodā šādu romānu ir gaužām maz. Šķiet, populārākais no autoriem ir Klaivs Steiplzs Lūiss. Pirms „Būda” bija nonākusi manās rokās, es par to biju dzirdējis jau vairākas atsauksmes. Lielākoties sajūsmas pilnas. Un tas mani ieinteresēja.

Vai vērts lasīt?

Grāmatu noteikti ir vērts izlasīt. Taču tiem, kuri sapratīs, kas tajā ir rakstīts. Manuprāt, grāmata ir nederīga neticīgiem cilvēkiem. Jo tā risina vissvarīgākos teoloģiskos jautājumus. Cilvēkam, kurš nemīl Dievu, grāmata šķitīs garlaicīga. Varbūt pat bezjēdzīga. Lai arī romāns ir valoda, kuru pasaule saprot, „Būda” nav tipisks romāns.

Grāmatu nav vērts arī pirkt tiem, kuri baidās no modernās mākslas izpausmēm un pieņem tikai klasiskās vērtības. Šādā ziņā „Būda” ir izaicinoša. Tā izmanīto pārdrošās līdzības un alegorijas un aicina uz Dievu paskatīties veidā, kurš daudziem var šķist zaimojošs.

Manuprāt, grāmatu nav vērts pirkt arī kristiešiem, kuriem svarīgāka ir Dieva griba nevis pats Dievs (tikai nepārmēti, ka es pretstatu), paklausība nevis attiecības, tad notikumi, kas risinās grāmatā, jums šķitīs sveši, nepazīstami, nesaprotami.

Bet tiem, kuri ikdienā sarunājas ar Dievu kā ar savu Tēti, un „Būda” konsekventi Viņu attēlo kā Tēti, tiem es noteikti iesaku romānu izlasīt. Daudzajos dialogos ar Dievu es atpazīnu savus jautājumus Viņam, savas sarunas ar Viņu.

Forma

Romāns faktiski strikti sadalās divās daļās. No mākslinieciskā viedokļa raugoties, ļoti stingrā sižeta sadalīšana nav pārāk veiksmīga. Tā nogurdina un rada grūtības izsekot autora idejai.

Apmēram trešdaļa grāmatas ir tipiska romāna sižeta attīstība. Daudz bērnu

ģimenes tēvs, kuram ir bijusi traģiska bērnība. Un tad notiek liela nelaime ar vienu no viņa paša bērniem. Vai ir kādas cerības, ka viņa mīlā meitiņa izdzīvos? Kāpēc tas notika? Un kāpēc Dievs, kurš apgalvo, ka viņus mīl, neiejaucās un pieļāva notikt tādai nelaimei? Šis ir viens no pamatjautājumiem, uz kuriem atbildi meklē „Būda”.

Tomēr lielākā romāna daļa ir dialogi. Daudz dialogu. Tās ir sarunas ar Dievu, kas ir visa romāna kodols jeb centrālā ideja. Kādā brīdī gan prāts nogurst un kļūst grūti lasīt. Ja autors vairāk spēlētos ar atmiņām un drošāk tās atšķaidītu ar sižeta attīstību, būtu vieglāk lasīt. Tomēr iespējams, ka autors Viljams P. Jangs to nav darījis apzināti, lai lasītājs koncentrētu visu savu uzmanību galvenajam – attiecībām ar Dievu.

Grāmatas vērtība

Grāmatas pamatmērķis neapšaubāmi ir parādīt Dievu kā Trīsvienību, Kuras jēga un mērķis ir mīlēt un izglābt.

Romāns meklē atbildes uz daudziem jautājumiem, kurus uzdod vairums ticīgo. Kāpēc mēs vispār dzīvojam? Kāpēc Dievs neaptur ļaunumu, bet ļauj notikt šausmīgām traģēdijām pat Viņam mīļo dzīvī? Ko tādā gadījumā šobrīd dara Dievs? Visus šos jautājumus, kā zināms, skaidro daudzās grāmatās. Ar ko tad īpaša ir „Būda”?

Te nu jāsaka, ka grāmatas īpašā vērtība ir veids, kā autors cenšas atklāt Dieva būtību, Viņa mīlestību un to, ko nozīmē būt Dieva draugam. Vai mēs gribam būt Dieva draugi? Vai ir iespējams staigāt ar Dievu, kā to darīja Ēnohs? Grāmatas autors iedrošina tieši šādai ikdienai. Dzīvot ar Viņu, draudzēties un izdzīvot ik brīdī kopā. Romāna varonis satiekas ar Trīsvienību un pavada ar To kopā vairākas dienas. Dieva „ģimenē” ir tik cilvēcīgi jauki, tik apburoši un vilinoši, ka arī lasītājam arvien vairāk gribas satikties ar šādu Dievu. Grāmata burtiski iekārdina pazīt Dievu.

Grūtības

Lielākais izaicinājums, kurš daudziem lasītājiem rada problēmas, ir veids, kā attēlots Dievs – Tētis. Viņš romānā pieņēmis sievietes – afroamerikānietes izskatu, kurai patīk gatavot pankūkas, bet ne tikai. Nav šaubu, ka autors šādu tēlu izvēlēties ļoti apzināti, un, lasot grāmatu, ir skaidrs, kāpēc tas vajadzīgs. Tam ir pat vairāki iemesli. Tomēr var saprast, kāpēc daudzi lasītāji šo piedauzās, jo viņi vērtē Dieva svētumu.

Ja mākslinieciskā līdzībā par šo alegoriju var strīdēties, tad, manā skatījumā, grāmatā ir divas lielas neveiksmes, kuras patiešām ir kritikas vērtas.

Pirmā, autors faktiski ignorē sānana eksistenci. Grāmatā pavīd doma, ka ļaunums patiesībā ir labā trūkums. Šī, manuprāt, ir romāna lielākā problēma, jo rada disbalansu izpratnē par to, kas notiek neredzamajā pasaulē.

Otrā lielākā neveiksme ir 14. nodaļa, kurā autors risina jautājumu par bauslības jēgu un nozīmi. Neveiksmīgi. Viņš pretstata noteikumus mīlestībai. Lai arī bauslība tiešām bieži ir pārprasta, es esmu pārliecināts, ka noteikumi ir mīlestības sastāvdaļa. Šī ir visneveiksmīgākā nodaļa visā grāmatā.

Protams, romānā atklājas autora izpratne par aizkapa dzīvi. Te mūsu pārliecības atšķiras. Taču tas, ņemot vērā grāmatas formātu, man traucēja vismazāk. Galu galā, grāmatas uzmanība pamatā ir pievērsta citiem jautājumiem.

Nobeigumā

Tie, kas mācījās padomju laikā, labi atceras, kā bija jālasa vairums grāmatu: bija jāiemācās ignorēt Ļeņina un Marksa citātus, nepievērst uzmanību izrakstiem no PSKP CK plēnumiem, bet visu pārējo, kas attiecas uz vajadzīgo tematu, varēja droši lasīt. Šī mācība noder arī šodien. Ir lietas, kas līdzīgi šajā romānā ir apšaubāmas un strīdīgas. Tomēr, ja salīdzinām ar daudzām grāmatām, tad „Būda” ir ļoti daudz vērtīgu graudu.

Citu konfesiju ziņas

Krucifiksi atļauti

Eiropas Cilvēktiesību tiesa (ECT), atceļot iepriekš pieņemto spriedumu, atzinusi, ka krucifiksu eksponēšana Itālijas skolās nepārkāpj nekatoļu ģimeņu tiesības.

Sākotnēji 2009. gada novembrī tiesa lēma, ka krucifiksu eksponēšanas Itālijas skolās pārkāpj nekatoļu tiesības. Šis ECT spriedums izsauca gan katoļu baznīcas, gan itāliešu politiķu sašutumu. Savā spriedumā tiesa atzina – “lai gan krucifikss, pirmkārt, ir reliģisks simbols, tiesai netika iesniegti pierādījumi, ka tā eksponēšana uz klašu sienām varētu atstāt ietekmi uz skolēniem”.

Lietā tika ierosināta, pamatojoties uz prasību, kuru iesniedza Itālijas pilsone Soile Lautsi, kas sūdzējās, ka valsts skolā, kuru Ziemeļitālijā apmeklē viņas bērni, krucifikss ir katrā klasē. Lautsi norādīja, ka tas ir pretrunā ar viņas bērnu tiesībām uz sekulāru izglītību.

Iepriekš viņa vairākus gadus bija centusies panākt sev labvēlīgu lēmumu Itālijas tiesās.

“Valstīm ir tiesības rīkoties pēc pašu ieskatiem to centienos saskaņot soļus, ko tās ir uzņēmušās attiecībā uz izglītību un mācīšanu, ņemot vērā vecāku tiesības nodrošināt, ka šāda izglītība un mācīšana atbilst viņu reliģiskajai un filozofiskajai pārliecībai,” norādīja tiesneši.

Itālijā katolicisms nav valsts reliģija kopš 1984. gada, tomēr 30. gados pieņemtais likums, ka skolās ir jāizvieto krucifikss, līdz šim nav atcelts.

Es. Ģimene. Pilsēta.

Rīgas Mateja draudze ir uzsākusi projektu “Es. Ģimene. Pilsēta”, kura laikā notiks izglītojoši, praktiski noderīgi un izklaidējoši pasākumi Latgales, Centra un Ziemeļu rajona priekšpilsētās dzīvojošām ģimenēm ar bērniem.

Sestdienās ir jau sācies septiņu nodarbību cikls “Septiņi veiksmīgu cilvēku paradumi” pieaugušajiem. 28. maijā notiks sociālo jautājumu diena, kuras laikā varēs iegūt informāciju par valsts un pašvaldības garantētās palīdzības saņemšanu un iespējām pašiem iesaistīties palīdzības sniegšanā.

Jaunieši vecumā no 13 līdz 18 gadiem ir aicināti līdzdarboties korī “Fusion”, kur dalībnieki var ne tikai attīstīt savas vokālās dotības, bet arī apgūt mūzikas instrumentu spēli un iegūt uzstāšanās pieredzi. Mēģinājumi notiek piektdienās pl. 18:00 brīvā laika centrā “Jota” (A. Deglava ielā 1a). Tāpat jaunieši varēs iesaistīties video veidošanas apmācībās, kas notiks divās grupās – no aprīļa līdz jūnijam un no augusta līdz oktobrim.

No 9. aprīļa līdz 18. jūnijam katru sestdienu notiks arī zīmēšanas un stāstu veidošanas nodarbības bērniem. Savukārt rudenī notiks laulāto kurss precētiem un neprecētiem pāriem, galda spēļu diena, leļļu izgatavošanas un teātra darbnīcas, kā arī “Fusion” kora koncerts.

Vācijā pamet Baznīcu

Katoļu priesteru pedofīlu skandāla dēļ pagājušajā gadā Vācijā par 40% pieauga katoļu baznīcu atstājušo draudzes locekļu skaits, ziņo laikraksta “Die Zeit” nedēļas pielikums “Christ und Welt”.

Kā liecina skaitļi, kas iegūti 24 no Vācijas 27 diecēzēm, savu saikni ar katoļu baznīcu pērn izbeidza 180 000 cilvēku jeb par 50 000 vairāk nekā 2009. gadā, raksta avīze.

“Šo pieaugumu daļēji izraisījis uzticības trūkums baznīcai, it īpaši baznīcas pāridarījumu dēļ,” laikrakstam teica Ķelnes ģenerālvikārs Dominiks Švāderlaps. “Tas mums ir sāpīgi, jo daudzi cilvēki acīmredzami ir izvēlējušies aiziet no baznīcas, lai paustu savu personisko protestu un pretīgumu par šo skandālu.”

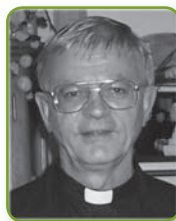
Pirmo reizi pēckara Vācijā no protestantu baznīcas aizgājušo skaits bija nedaudz mazāks nekā katoļiem – tikai mazliet mazāk par 150 000 cilvēku, piebilst laikraksts.

Vācieši parasti maksā baznīcai paredzēto nodevu kā daļu no sava ienākumu nodokļa, taču viņi var to nemaksāt, ja izstājas no baznīcas.

Kopš 2010. gada sākuma un līdzīgi kā citās valstīs Vācijā ir atklājies, ka simtiem bērnu cietuši fiziskus un seksuālus pāridarījumus iestādēs, kuras lielākoties vada Romas katoļu baznīca.

Pāvests Benedikts XVI gatavojas apmeklēt savu dzimto Vāciju no 22. līdz 25. septembrim, 60 gadus pēc ordinēšanas priesteri kārta, un viņa ievēlēšana par pāvestu 2005. gadā kļuva par liela nacionālā lepnuma avotu.

Notiesā priesteri

Par homofobisku uzskatu paušanu Horvātijā notiesāts priesteris Franjo Jurčevićs. Tiesa atzinusi garīdznieka vainu musināšanā uz homoseksuālu diskrimināciju, piespriežot viņam trīs mēnešu nosacītu cietumsodu. Spriedums šajā lietā tika pasludināts jau janvārī, taču tagad tas kļuvis par galīgo spriedumu, jo nav saņemta apelācijas prasība.

Pērn oktobrī Serbijā notika pirmais praidis teju desmit gadu laikā, taču to aizēnoja vardarbīgas sadursmes starp policiju un gājiena pretiniekiem, galvenokārt ultranacionālistiem un futbola līdzjutējiem. Sadursmēs tika ievainoti 150 cilvēki, pārsvarā policisti. Komentējot kaimiņvalstī notikušās nekārtības, priesteris savā tīmekļa blogā uzteica belgradešus, kuri “parādīja, ko domā par psihopātiem”.

“Bravo normālajiem Belgradas pilsoņiem! Tieši tā, normāliem cilvēkiem no Zagrebas vajadzētu reaģēt, kad slimi cilvēki ieņem sabiedrisko telpu,” rakstīja mācītājs.

Tikmēr Serbijas komisāre vienlīdzības jautājumos aicinājusi Serbu pareizticīgās baznīcas arhibīskapu atvainoties Belgradas praida dalībniekiem par izteikumiem, ka gājieni “piesārņojis Belgradu vēl ļaunāk nekā urīns”. Garīdznieks savukārt paziņojis, ka atvainoties negrasās.

Es atkal izvēlētos Tevi!

NOMETNE PĀRIEM "UZ BRĪDI DIVATĀ"

Laiks: no 29.04. pl. 18.00 līdz 1.05. pl. 13.00

Vieta: atpūtas komplekss "Turbas" (www.turbas.lv),
Ikšķile

Papildus info: www.paru.nometne.info

Meklēsim kopā ceļus, kā pagriezt laulības dzīves kompasu vēlamajā virzienā, formulēsim savas ģimenes misiju, piedzīvosim kopā būšanas brīnumu un netraucēti baudīsim vistuvākā cilvēka sabiedrību. Domāsim, runāsim, diskutēsim par to, ka:

♥ veselīga laulība izveido kontekstu, kurā varam kopt un vairo mīlestību, jo mums visiem ir nepieciešams mīlēt un tikt mīlētiem;

♥ laulība sniedz draudzīgu sabiedrību, iespēju vistuvākajam cilvēkam uzticēt savas dvēseles visslēptākos noslēpumus;

♥ kopdzīve veido vidi, kurā pāris var realizēt sevi un rast izaugsmi.

Pieteikšanās pareizajā epastā: paru.nometne@gmail.com

Pieteikšanās līdz 20. aprīlim, vietu skaits ierobežots: 25 pāri. Iespējams pieteikties arī uz 1 dienu.

Organizē SDA Latvijas Draudžu Savienības Ģimenes kalpošanas nodaļa

ESI LITERATŪRAS MISIONĀRS!

Izmanto lielisku izdevību un uzdāvinu savam draugam, paziņam vai darba kolēģim jaunu grāmatu, kas atklāj Dieva mīlestības raksturu pavisam jaunā un pārsteidzošā veidā! Grāmata ir pieejama izdevniecības *Patmos* grāmatu galdā Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Cena 1 Ls.

Elizabete Viera Talbota

Elizabete Viera Talbota ir PhD kandidāte Bībeles studijās, Bībeles studiju maģistre, kā arī Organizāciju vadības maģistre. Viņa ir radio studijas „Voice of Prophecy” līdzstrādniece, mācītāja un universitātes profesore. Elizabete ir arī starptautiski pazīstama lektore un dedzīga evaņģēliste. Viņa ir precējusies ar Patriku Talbotu, laulības un ģimenes terapeitu.

Elizabete Viera Talbota

Dieva
bērnu
negaidītā
izglābšana

Pārsteidzošā
Mīlestība